

ผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงที่เป็นปัญหา
สำหรับนักเรียนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33
จังหวัดสุรินทร์

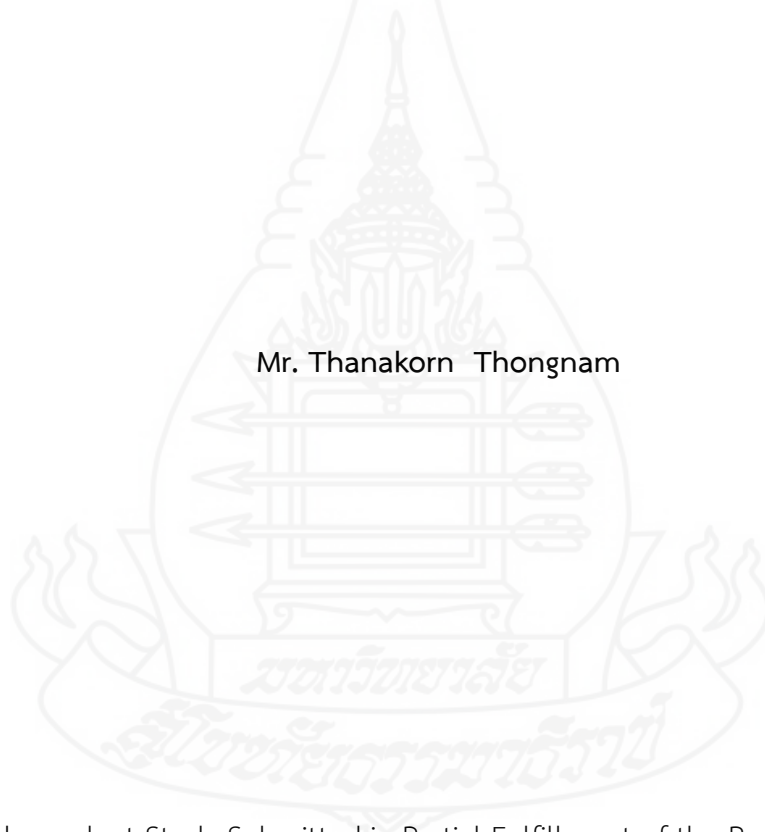


การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2562

The Effects of Using English Songs to Develop Pronunciation of
Consonant Sounds Problematic to Thai Students of
Mathayom Suksa I Students in Schools under
the Secondary Education Service Area 33
in Surin Province

Mr. Thanakorn Thongnam



An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2019

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียง
ที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33
จังหวัดสุรินทร์

ชื่อและนามสกุล นายธนากร ทองนำ
แขนงวิชา หลักสูตรและการสอน
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.ศิตา เยี่ยมขันติถาวร

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2563

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิตา เยี่ยมขันติถาวร)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อารีรักษ์ มีแจ่ม)

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิรนาท แสนสา)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงที่เป็น
ปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33
จังหวัดสุรินทร์

ผู้ศึกษา นายธนากร ทองนำ **รหัสนักศึกษา** 2582101388 **ปริญญา** ศีษาศาสตรมหาบัณฑิต
(หลักสูตรและการสอน) **อาจารย์ที่ปรึกษา** รองศาสตราจารย์ ดร.ศิตา เยี่ยมขันติถาวร
ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะ
ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษในการจัดการ
เรียนการสอน และ (2) ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออก
เสียงพยัญชนะของนักเรียนดังกล่าว

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 27 คน 1
ห้องเรียนของโรงเรียนนางมธุวิทยา จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ได้มาจากการสุ่ม
แบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง จำนวน 8 แผน
ระยะเวลา 16 ชั่วโมง (2) แบบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ (3) แบบประเมินความ
พึงพอใจต่อการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็น
ปัญหา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการ
ทดสอบค่าที

ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา
หลังเรียนโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2)
นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะ
ภาษาอังกฤษในระดับมาก

คำสำคัญ เพลงภาษาอังกฤษ การออกเสียง พยัญชนะภาษาอังกฤษ มัธยมศึกษา

Independent Study title: The Effects of Using English Songs to Develop Pronunciation of Consonant Sounds Problematic to Thai Students of Mathayom Suksa I Students in Schools under the Secondary Education Service Area 33 in Surin Province

Author: Mr. Thanakorn Thongnam; **ID:** 2582101388;

Degree: Master of Education (Curriculum and Instruction);

Independent Study advisor: Dr. Sita Yiemkuntitavorn, Associate Professor;

Academic year: 2019

Abstract

The purposes of this research were to (1) compare the pronunciation of consonant sounds problematic to Matayom Suksa I students at Nangmud Wittaya school in Surin province before and after learning through the use of English songs in instructional activities, and (2) study the students' satisfaction on learning through the use of English songs to develop the pronunciation of consonant sounds problematic to students.

The research sample consisted of 27 Matayom Suksa I students of Nangmud Wittaya school in Surin province during the second semester of the 2018 academic year, obtained by cluster random sampling. The employed research instruments were (1) 8 learning management plans using English songs for 16 hours, (2) the English consonant pronunciation test, and (3) the satisfaction assessment form towards using English songs. Statistics employed for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, and t-test.

Research findings showed that (1) the students' mean score of English consonant sounds after learning by using songs was higher than that of the pre-learning counterpart mean score at .05 level of statistical significance. (2) Students had high satisfaction with learning through the use of English songs at the high level.

Keywords: English songs, Pronunciation, English consonants, Mattayom Suksa

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษานี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร.ศิตา เยี่ยม
ขันติถาวร อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราช ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางการศึกษาตลอดจนเสนอแนะเพื่อปรับปรุง แก้ไข
ข้อบกพร่องจนกระทั่งการศึกษาค้นคว้าอิสระลุล่วงสมบูรณ์ รวมทั้งอาจารย์สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทความรู้และประสบการณ์อันทรง
คุณประโยชน์แก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ตรวจพิจารณาเครื่องมือวิจัย พร้อมทั้งให้
คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนผู้อำนวยการ
โรงเรียนนางมณีวิทยา คณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนนางมณีวิทยา และ
นักเรียนที่น่ารักทุกคนที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลของการศึกษา
ค้นคว้าอิสระ

และขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาผู้ให้การสนับสนุนในการศึกษา ปลุกฝังความความ
มุ่งมั่นในการศึกษาหาความรู้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ตลอดจนกัลยาณมิตรทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือตลอด
ระยะเวลาการวิจัย

ธนากร ทองนำ
พฤศจิกายน 2563

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามวิจัย	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	6
นิยามศัพท์	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	8
ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ	9
ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย	10
ความแตกต่างของการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทย	12
การสอนทักษะการออกเสียง	15
การทดสอบการออกเสียง	17
การใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	28
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	28
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	28
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	29
การเก็บรวบรวมข้อมูล	32
การวิเคราะห์ข้อมูล	33

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูล	34
ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	34
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	37
สรุปการวิจัย	38
อภิปรายผล	39
ข้อเสนอแนะ	41
บรรณานุกรม	42
ภาคผนวก	49
ก สำเนาเอกสารขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย.....	50
ข แผนการจัดการเรียนรู้.....	54
ค แบบวัดทักษะการออกเสียง.....	60
ง คะแนนทดสอบก่อน – หลังการทดลอง.....	64
จ แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะ ที่เป็นปัญหาของนักเรียน.....	71
ฉ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนต่อการใช้เพลง เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา.....	74
ช คะแนนคุณภาพของเครื่องมือ (IOC).....	76
ประวัติผู้ศึกษา	83

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย	13
ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้เพลงประกอบการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนเนนงมุดวิทยา	35
ตารางที่ 4.2 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออก เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา	35



บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมปัจจุบัน ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นเพิ่มขึ้นกว่าในอดีต เนื่องจากเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิติมิติและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ และภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาราชการ ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศในหลายประเทศ นอกจากนี้หนึ่งในคุณสมบัติของผู้ทำงานในแต่ละสาขาอาชีพล้วนกำหนดว่าจะต้องฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้ดี การสอบเข้าเรียนต่อไม่ว่าจะเป็นระดับใด ก็ต้องการการวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษก่อน ในปัจจุบันเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร กระทรวงศึกษาธิการจึงมีนโยบายให้ปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารโดยคำนึงถึงธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาที่เริ่มจากการฟังตามด้วยการพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ จึงได้กำหนดให้ใช้กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The common European Framework of Reference for Language (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558, น.1)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีการปรับจุดเน้นการเรียนการสอนให้ เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา โดยเริ่มจากการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ ดังนั้น ทักษะการฟังและการพูดจึงเป็นทักษะสำคัญลำดับต้นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เที่ยมขันติถาวร (2556, น.55) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการพูดควรเริ่มต้นที่การฟังและการออกเสียงให้ถูกต้องตามมาตรฐาน แต่การที่จะพูดให้ถูกต้องได้ตามมาตรฐานนั้นจะไม่มีทางเกิดขึ้นเลยถ้าผู้เรียนไม่รู้จักอวัยวะ ฐานกรณ์ และลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้เรียนต้องศึกษาความแตกต่างระหว่างการออกเสียงของภาษาแม่ของตนเองกับภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้เข้าใจธรรมชาติของภาษามากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ฉัญญาภรณ์ อารยา (2002, น.92) กล่าวว่า สำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสิ่งที่จะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพก็คือความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจน การเรียนรู้การออกเสียงให้สามารถออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษาเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นการที่จะฝึกให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ควรสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเสียง

ในภาษานั้นและความแตกต่างจากภาษาแม่ Fries (1970, pp.3) กล่าวว่า บุคคลจะเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งได้ก็ต่อเมื่อเรียนรู้ระบบเสียงในภาษานั้นๆ เป็นอันดับแรก กล่าวคือ ผู้เรียนต้องเข้าใจเรื่องเสียงและการออกเสียงต่างๆ ในภาษาที่เรียนได้อย่างถูกต้องชัดเจนก่อน นอกจากนี้ Hewings (2004, น.17) ได้ให้ความเห็นว่า การออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญต่อการพูดและการฟังในการสื่อสารสำหรับความสำคัญต่อการพูดนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องออกเสียงให้ชัดเจนและถูกต้อง สำหรับผู้ฟังจะต้องสามารถวิเคราะห์คำพูดที่ได้ยินตามหน่วยเสียงในระบบเสียงเพื่อตีความหมายได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับพินิตนาฏ ชูฤกษ์ (2559, น.13) ที่กล่าวไว้กล่าวว่า ถ้าอยากจะทำพูดให้เจ้าของภาษาเข้าใจ และตัวเราสามารถพัฒนาการฟัง พูด ของตัวเองได้ ควรฝึกพูดด้วยการเริ่มต้นออกเสียงให้ถูกต้องก่อน จึงจะสามารถสื่อสารได้ทั้งสองฝ่าย ดังนั้นการออกเสียงในภาษาอังกฤษจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษา เป็นพื้นฐานในการพูดที่ดี ช่วยให้เราเข้าใจความหมายของการสื่อสารทั้งในฐานะผู้รับสารและผู้ส่งสาร เพราะการออกเสียงที่ถูกต้องย่อมช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีควรเริ่มจากการออกเสียงให้ถูกต้องตามมาตรฐาน แต่การออกเสียงภาษาอังกฤษยังเป็นปัญหาสำหรับคนไทยอยู่มาก ดังที่ นันทนา รัตนเกียรติ (2556, น.22) กล่าวว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยากสำหรับคนไทย เพราะว่าภาษาอังกฤษมีเสียงหลายเสียงที่ภาษาไทยไม่มี ระบบเสียงภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีลักษณะที่แตกต่างกัน เมื่อคนไทยต้องออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ทำให้ออกเสียงไม่ได้หรือไม่ถนัดหรือไม่แน่ใจว่ามันคือเสียงอะไร จะใช้วิธีพยายามที่จะออกเสียงภาษาไทยที่คล้ายๆกับเสียงภาษาอังกฤษนั้นๆ แทน ตัวอย่างเช่น เมื่อเราต้องออกเสียงคำว่า van ในภาษาอังกฤษ เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีเสียง /v/ เราจึงออกเสียงนี้ไม่ได้ แต่ภาษาไทยมีเสียง /f/ ซึ่งมีลักษณะการออกเสียงเหมือนเสียง /v/ ทุกอย่าง คือเป็นเสียงเสียดแทรก ฐานริมฝีปาก – ฟันบน เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะว่าเสียง /f/ เป็นเสียง อโหชะซึ่งเส้นเสียงไม่สั่น แต่ /v/ เป็นเสียงโหชะ ซึ่งเส้นเสียงสั่นเท่านั้นเอง ดังนั้นเมื่อออกเสียงโหชะไม่ได้คนไทยย่อมคิดที่จะเลือกเสียง /f/ ซึ่งใกล้เคียงกับ /v/ ที่สุดแทน ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อความหมาย สอดคล้องกับ Ur (2000, pp.67) กล่าวว่า เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงเหล่านั้น จึงแทนที่เสียงเหล่านั้นโดยเสียงที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้นนักเรียนจึงประสบปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีเสียงในภาษาไทยนักเรียนไทยมักจะนำเสียงพยัญชนะที่มีในภาษาไทยเข้าไปทดแทนเสียงเหล่านั้น เป็นเหตุให้ผลของการสื่อสารไม่เป็นตามที่ต้องการ ทั้งนี้เพราะการฝึกหัดออกเสียงเหล่านี้เป็นเสียงที่เด็กไทยไม่คุ้นเคย ทำให้ออกเสียงลำบาก จึงประสบปัญหาในการออกเสียงได้แก่ หน่วยเสียง /v/, /ð/, /ʃ/, /θ/, /z/, /dʒ/, /ʒ/ นอกจากนี้ คิตา เยี่ยมขันติถาวร (2556, น9) กล่าวว่า สาเหตุอีกประการหนึ่งมาจากการที่นักเรียนไทยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตอนอายุมาก มักมีความเคยชินกับรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาแม่ โดยเฉพาะระบบเสียง มักจะได้ยินผู้เรียนอ้างว่า ลื่นแข็งเกินกว่าจะเรียนภาษาอังกฤษ ความจริงแล้วเกิดจากที่ผู้เรียนมีรูปแบบของ

โครงสร้างภาษาแม่ของตนอย่างสมบูรณ์ มีความจำกัดของการใช้วาระในการออกเสียง จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย

จากการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยพบว่านักเรียนมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ /v/, /ð/, /f/, /θ/, /z/, /dʒ/, /ʒ/, /tʃ/ ค่อนข้างมาก ส่งผลต่อทักษะการพูดและการออกเสียงของนักเรียนเป็นอย่างมาก จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนจะออกเสียงพยัญชนะจากเสียงหนึ่งไปเป็นอีกเสียงหนึ่ง เช่น เสียง /ð/ เป็น /d/ เสียง /θ/ เป็น /t/, เสียง /f/ เป็น /tʃ/ เป็นต้น นอกจากนี้ปัญหาการออกเสียงที่กล่าวมา ยังพบว่านักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีนักต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ สารีณี สุวรรณพันธุ์ (2553:34) กล่าวถึงการออกเสียงของผู้เรียนไว้ว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษที่เคยเรียนการออกเสียงแบบผิดๆมาจากผู้สอนที่ไม่ได้ใส่ใจให้นักเรียนออกเสียงอย่างถูกต้อง มักจะคอยกังวลกับวิธีการออกเสียงของตนเองเวลาพูด ถ้าพิจารณาในแง่จิตวิทยาแล้ว การที่ผู้พูดคอยกังวลว่าจะออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่นั้นทำให้ยากกับการเรียนภาษา นอกจากนี้คนไทยบางคนไม่อยากจะพูดให้เหมือนเจ้าของภาษาเพราะกลัวจะถูกกล่าวหาว่าดัดเสียง ไม่เป็นธรรมชาติ Jones (2002, pp.180) กล่าวถึงลักษณะพิเศษของการออกเสียงซึ่งแตกต่างจากทักษะทางภาษาอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับทั้งความรู้ความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติ มีไม่กี่คนที่จะปฏิเสธว่าการฝึกด้วยการปฏิบัติตามส่งผลให้เกิดความชำนาญเพิ่มขึ้น แม้ว่าแนวโน้มการสอนการออกเสียงได้เปลี่ยนจากการฝึกปฏิบัติตามไปสู่การสร้างความรู้ความเข้าใจและในที่สุดเน้นการฝึกตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่การฝึกทักษะการออกเสียงผ่านการปฏิบัติตามยังคงหลีกเลี่ยงไม่ได้ คำถามคือทำอย่างไรให้การฝึกลักษณะนี้น่าสนใจมากขึ้น เนื่องจากวิธีการสองวิธีแรกมักจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับการฝึกฝนอย่างเคร่งครัดและมีเนื้อหามากมาย

การแก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษมีงานวิจัยจำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่าปัญหาดังกล่าวสามารถแก้ไขได้ และวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการฝึกออกเสียงก็คือการใช้เพลงประกอบการสอน มีผลงานวิจัยทั้งในอดีตและปัจจุบันมากมายที่ชี้ให้เห็นว่าเพลงช่วยพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นได้ อาทิ Murphy (1990, pp.58-59) ค้นพบว่า การร้องเพลงบ่อยๆเพลงนั้นจะติดอยู่ในใจและสมองจะจดจำเอาไว้ ทำให้กลไกการรับรู้ภาษาทำงานและเกิดการเรียนรู้ได้ นอกจากนี้ Murphy (1992) ได้ศึกษาผลของเพลงที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งได้ผลตรงกันกับงานวิจัยอีกหลายเล่มที่พบว่า เมื่อผู้เรียนได้ฟังเพลงซ้ำๆ บ่อยครั้งจนติดหู จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับเสียงในภาษาที่สอง และนำไปสู่การพัฒนาทักษะการออกเสียงได้ (Lake, 2002-2003; Tinh, 2010; Romero, 2011) อีกทั้งยังมีนักการศึกษาหลายท่านที่กล่าวถึงคุณประโยชน์ของเพลงที่มีต่อการฝึกออกเสียง อาทิ Nicoleta (2015, pp. 174-175) กล่าวว่า เพลงช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังจากภาษาที่ได้มาตรฐาน ทำให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ และเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนได้สังเกตคุณสมบัติอื่นของภาษาพูด เช่น การ

เชื่อมคำ การลดเสียง ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจภาษาที่ได้ยินมากขึ้น และเพลงยังช่วยลดความวิตกกังวลในการฝึกทักษะการออกเสียงอีกด้วย สอดคล้องกับ Saricoban and Metin (2001, pp.3) ที่กล่าวว่า เพลงช่วยให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยเฉพาะ การออกเสียง การเรียนรู้คำศัพท์ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้นๆ ศิตา เขียมขันติถาวร (2556, น.8) กล่าวว่า การใช้เพลงในกิจกรรมการเรียนการสอน ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษตามนักร้องที่ตนชื่นชอบ และทำความเข้าใจเนื้อหาในบทเพลงอีกด้วย นอกจากนี้เพลงจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะการออกเสียงแล้ว กิจกรรมการสอนโดยใช้เพลงยังทำให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่ายในการเรียน เช่นเดียวกับ Lo and Li (1998, pp.46) ที่ได้กล่าวไว้ว่า เพลงทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน การร้องเพลงและฟังเพลงทำให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลิน ช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์ (2558, น.9) ที่กล่าวว่า เพลงทำให้เกิดความเพลิดเพลิน และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ และการรับรู้ทางโสตหรือหูอย่างดี ช่วยให้ผู้เรียนจดจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้คุณประโยชน์ของเพลงที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังพบงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่แสดงให้เห็นว่า เพลงสามารถช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงของนักเรียน และช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนมากขึ้น อาทิ Pinthuyothin (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชาวไทย ผลปรากฏว่าเพลงสามารถพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นอกจากนี้ Pimwan (2555) ได้ทำการวิจัยโดยใช้เพลงแก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดราชผาติการาม กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 สอดคล้องกับ Jessica (2015) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษด้วยการฟังเพลงของนักเรียนเกรด 8 โรงเรียน SPM Katolik St.Pualus Palu ประเทศอินโดนีเซีย พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนทักษะการออกเสียงโดยใช้เพลงมีผลการทดสอบการออกเสียงสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ Romero (2011) ได้ศึกษาผลการใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาในประเทศโคลัมเบีย พบว่าเพลงช่วยพัฒนาการออกเสียงของนักเรียนได้อย่างมาก การออกเสียงคำศัพท์ตามเพลงจะช่วยให้นักเรียนจดจำวิธีการออกเสียงคำนั้นๆ ได้ดี เมื่อฝึกตามบ่อยครั้งก็จะสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และที่สำคัญเพลงช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น สามารถเอาชนะอุปสรรคและความกังวลต่างๆ ได้

จากเหตุผลที่กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำเพลงมาใช้ในการสอนนักเรียนระดับชั้นนี้เพื่อฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน เพราะเพลงช่วยพัฒนา

ทักษะการออกเสียงให้ดีขึ้นได้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับการออกเสียงของเจ้าของภาษา ทำให้สามารถเข้าใจเสียงที่ได้ยินมากขึ้น เมื่อฝึกออกเสียงตามเพลงบ่อยครั้งก็จะสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และเพลงยังทำให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. คำถามวิจัย

2.1 การใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอนสามารถพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนได้หรือไม่

2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมุดวิทยา จังหวัดสุรินทร์มีความพึงพอใจต่อการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหามากน้อยเพียงใด

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 33 จังหวัดสุรินทร์

3.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 33 จังหวัดสุรินทร์

4. สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาได้ดีขึ้นหลังจากการใช้เพลงภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอน

5. ขอบเขตการวิจัย

5.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33 จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 9,065 คน 85 โรงเรียน

5.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมฤตวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33 จำนวน 27 คน จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม

5.3 ตัวแปรต้น การสอนทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง

ตัวแปรตาม - ทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ

- ความพึงพอใจต่อการใช้เพลงภาษาอังกฤษในการสอนทักษะการออกเสียง

5.4 ระยะเวลา 2 เดือน มกราคม – กุมภาพันธ์ 2562 จำนวน 16 ชั่วโมง

5.5 สถานที่ โรงเรียนนางมฤตวิทยา อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์

6. นิยามศัพท์

6.1 เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ได้แก่เสียง /v /, /ð/, /θ/, /f/, /tʃ /, /z /, /dʒ/, /z/

6.2 นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมฤตวิทยา จังหวัดสุรินทร์

6.3 เพลงภาษาอังกฤษ หมายถึง เพลงที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน จำนวน 8 เพลง ได้แก่ 1) เพลง No lie ใช้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะ /v/ 2) เพลง These days ใช้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะ /ð/ 3) เพลง I think of you ใช้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะ /θ/ 4) เพลง Shake it of ใช้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะ /f/ 5) เพลง Where is the love? ใช้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะ /tʃ/ 6) เพลง Attention ใช้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะ /z/ 7) เพลง Moves like Jagger ใช้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะ /dʒ/ 8) เพลง Zombie ใช้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะ /z/

6.4 การสอนทักษะการออกเสียงโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษ หมายถึง การนำเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน มีขั้นตอนกิจกรรมการสอน 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) ชั้น preparation 2) ชั้น procedure 3) ชั้น follow-up

6.5 ทักษะการออกเสียง หมายถึง ความสามารถในการเปล่งเสียงพยัญชนะที่อยู่ในคำศัพท์จากแบบวัดทักษะการออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6.6 ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกในเชิงบวกของผู้เรียนต่อการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 7.1 นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาได้ถูกต้อง
- 7.2 ได้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง
- 7.3 นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น



บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย โดยแบ่งออกเป็นหัวข้อต่างๆ ดังนี้

1. ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
2. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย
3. ความแตกต่างของการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทย
4. การสอนทักษะการออกเสียง
5. การทดสอบการออกเสียง
6. การใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน
 - 6.1 ความสำคัญและคุณค่าของเพลง
 - 6.2 กระบวนการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน
 - 6.3 ข้อเสนอแนะในการใช้เพลงจัดการเรียนการสอน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ



1. ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

เป็นที่ทราบกันดีว่าการเรียนรู้เรื่องระบบเสียงและการออกเสียงที่ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนรู้ภาษา เพราะหากผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องในการเรียนแต่ละครั้งก็จะประสบปัญหาทั้งการฟังและการพูดทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการสื่อสารได้ ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการออกเสียงไว้ดังนี้

Fries (1970, pp.3) กล่าวว่า บุคคลจะเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งได้ก็ต่อเมื่อเรียนรู้ระบบเสียงในภาษานั้นๆ เป็นอันดับแรก กล่าวคือ ผู้เรียนต้องเข้าใจเรื่องเสียงและการออกเสียงต่างๆ ในภาษาที่เรียนได้อย่างถูกต้องชัดเจนก่อน

ัญญาภรณ์ อารยา (2002, น.92) กล่าวว่า สำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสิ่งที่จะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพก็คือความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจน การเรียนรู้การออกเสียงให้สามารถออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษาเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นการที่จะฝึกให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ควรสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเสียงในภาษานั้นและความแตกต่างจากภาษาแม่

ศิตา เขียมขันติถาวร (2556, น.55) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการพูดควรเริ่มต้นที่การฟังและการออกเสียงให้ถูกต้องตามมาตรฐาน แต่การที่จะพูดให้ถูกต้องได้ตามมาตรฐานนั้นจะไม่มีทางเกิดขึ้นเลยถ้าผู้เรียนไม่รู้จักอวัยวะ ฐานกรณ์ และลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้เรียนต้องศึกษาความแตกต่างระหว่างการออกเสียงของภาษาแม่ของตนเองกับภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจธรรมชาติของภาษามากยิ่งขึ้น

Hewings (2004, pp.17) ได้ให้ความเห็นว่า การออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญต่อการพูดและการฟังในการสื่อสารสำหรับความสำคัญต่อการพูดนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องออกเสียงให้ชัดเจนและถูกต้องสำหรับผู้ฟังจะต้องสามารถวิเคราะห์คำพูดที่ได้ยินตามหน่วยเสียงในระบบเสียงเพื่อตีความหมายได้อย่างถูกต้อง

พนิตนาฏ ชูฤกษ์ (2559, น.13) กล่าวว่า ถ้าอยากจะทำให้ออกเสียงภาษาอังกฤษให้ชัดและตัวเราสามารถพัฒนาการฟัง พูด ของตัวเองได้ ควรฝึกพูดด้วยการเริ่มต้นออกเสียงให้ถูกต้องก่อน จึงจะสามารถสื่อสารได้ทั้งสองฝ่าย

นันทนา รณเกียรติ (2556, น.23) กล่าวว่า ระบบเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีลักษณะแตกต่างกัน เมื่อต้องออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยก็จะทำให้ออกเสียงผิด และได้คำที่มีความหมายไม่ตรงกับที่ต้องการ ผู้สอนการออกเสียงจำเป็นต้องเตือนให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญในจุดนี้ และผู้มีความรู้ทางศัพทศาสตร์จะสามารถแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้

สรุป การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานในการพูดที่ดี ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ ความหมายของการสื่อสารทั้งในฐานะผู้รับสาร และผู้ส่งสาร การจะออกเสียงให้ถูกต้องนั้นผู้เรียนควร เข้าใจความแตกต่างระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษและภาษาแม่ของตนเอง อีกทั้งผู้สอนก็ควรมี ความรู้ทางศัพทศาสตร์จึงจะสามารถแก้ปัญหาเรื่องการออกเสียงได้ดี

2. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

การออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยและคนไทยส่วนใหญ่ยังมีปัญหาอยู่ มาก เนื่องจากมีปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตาม มาตรฐาน เสียงบางเสียงยังเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการสื่อสารได้ จาก การศึกษาผลงานวิจัยเรื่องปัญหาการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนไทยพบว่านักเรียนไทยตั้งแต่ ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษายังมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษได้แก่เสียง /v /, /ð /, /ʃ/, /θ/, /z/, /dʒ /, ʒ/ และ /tʃ/ (Sahatsathatsana, 2017:78; พูนทรัพย์ เพลินลาภ, 2557:40;Thongsin,2007:10) ซึ่งนักการศึกษาได้อธิบายถึงปัญหาดังกล่าวไว้ดังนี้

นันทนา รณเกียรติ (2556, น.22) กล่าวว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก สำหรับคนไทย เพราะว่าภาษาอังกฤษมีเสียงหลายเสียงที่ภาษาไทยไม่มี ระบบเสียงภาษาอังกฤษและ ภาษาไทยมีลักษณะที่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือทำนองเสียง เมื่อ คนไทยต้องออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย และเราออกเสียงไม่ได้หรือไม่ถนัดหรือไม่แน่ใจว่ามันคือเสียง อะไร จะใช้วิธีพยายามที่จะออกเสียงภาษาไทยที่คล้ายๆกับเสียงภาษาอังกฤษนั้นๆแทน ตัวอย่างเช่น เมื่อเราต้องออกเสียงคำว่า van ในภาษาอังกฤษ เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีเสียง /v/ เราจึงออกเสียงนี้ ไม่ได้ แต่ภาษาไทยมีเสียง /f/ ซึ่งมีลักษณะการออกเสียงเหมือนเสียง /v/ ทุกอย่าง คือเป็นเสียงเสียด แทรก ฐานริมฝีปาก – ฟันบน เหมือนกัน ต่างกันเฉพาะว่าเสียง /f/ เป็นเสียง อโหชะซึ่งเส้นเสียงไม่สั่น แต่ /v/ เป็นเสียงโหชะ ซึ่งเส้นเสียงสั่นเท่านั้นเอง ดังนั้นเมื่อออกเสียงโหชะไม่ได้คนไทยย่อมคิดที่จะ เลือกลงเสียง /f/ ซึ่งใกล้เคียงกับ /v/ ที่สุดแทน ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อความหมาย

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, น.188) กล่าวว่า เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา สำหรับคนไทย คือเสียงพยัญชนะที่มีอยู่ในภาษาอังกฤษ แต่ไม่ปรากฏในภาษาไทย หรือเป็นเสียงที่ คล้ายกันเท่านั้น นักเรียนไทยจึงมีแนวโน้มที่จะนำหน่วยเสียงของภาษาไทยไปใช้แทนหน่วยเสียง พยัญชนะเหล่านั้น ทำให้เกิดปัญหาการสื่อสาร จึงจำเป็นต้องมีการฝึกออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา เป็นพิเศษ ได้แก่ เสียง /v/, /ð/, /ʃ/, /θ/, /z/, /dʒ / และ /ʒ / ในทุกตำแหน่งของคำ

Ur (2000, pp.67) กล่าวว่า เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ ทำให้ ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงเหล่านั้น จึงแทนที่เสียงเหล่านั้นโดยเสียงที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้น

นักเรียนจึงประสบปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีเสียงในภาษาไทยนักเรียนไทยมักจะนำเสียงพยัญชนะที่มีในภาษาไทยเข้าไปทดแทนเสียงเหล่านั้น เป็นเหตุให้ผลของการสื่อสารไม่เป็นตามที่ต้องการ ทั้งนี้เพราะการฝึกหัดออกเสียงเหล่านี้เป็นเสียงที่เด็กไทยไม่คุ้นเคย ทำให้ออกเสียงลำบาก จึงประสบปัญหาในการออกเสียง ได้แก่ หน่วยเสียง /v/, /ð/, /ʃ/, /θ/, /z/, /dʒ/, และ /ʒ/

Tarone (1987 อ้างถึงใน ฤทัย พิณิช, 2559, น.70) กล่าวว่า การออกเสียงภาษาที่สองของผู้เรียนภาษาต่างประเทศนั้นจะได้รับอิทธิพลส่วนหนึ่งมาจากภาษาแม่ ตัวอย่างการเปรียบเทียบเสียง /θ/ ในภาษาอังกฤษกับภาษาสเปน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาตากาล็อกและภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาที่ไม่มีหน่วยเสียงดังกล่าว ผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงนี้ได้จึงใช้หน่วยเสียงในภาษาแม่ที่มีอยู่ในการออกเสียงที่มีปัญหาแทน โดยชาวสเปนและชาวญี่ปุ่นใช้หน่วยเสียง /s/ แทน /θ/ ส่วนชาวไทยและชาวฟิลิปปินส์ใช้หน่วยเสียง /t/

ศิตา เยี่ยมขันติถาวร (2556, น.20) กล่าวว่า เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับการออกเสียงของนักเรียนไทย ส่วนหนึ่งมาจากการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตอนอายุมากขึ้น ทำให้เราไม่สามารถได้ยินความแตกต่างของเสียงในภาษานั้นได้ชัดเจน เป็นเหตุให้สมองของเรานั้นมีความคุ้นเคยกับเสียงในภาษาแม่แล้ว เมื่อได้ยินจึงไม่สามารถออกเสียงนั้นได้ถูกต้อง เช่นเสียงที่เป็นปัญหาที่เห็นได้ชัดของเด็กไทยและคนไทยทั่วไปไม่ว่าจะในภาษาพูดปกติหรือแม้แต่การร้องเพลง คือเสียง /th/ ไม่ว่าจะออกเสียงในรูปเสียงก้องหรือไม่ก้องเสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย ดังนั้นคนส่วนใหญ่จึงไม่คุ้นเคยกับภาษาอังกฤษจึงได้ยินเป็นเสียง /d/ บ้าง เสียง /t/ บ้าง หรือแม้แต่ได้ยินเป็นเสียง /s/ จึงไม่แปลกใจว่าทำไมเราจึงได้ยินคนไทยออกเสียงคำว่า “thank you” เป็น “แท้งกิว” บ้าง “แต้งกิว” บ้าง หรือแม้แต่ “แซ้งกิว” เป็นต้น ที่จริงแล้วเราสามารถแก้ไขการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาได้ หากแต่ถ้าผู้ฝึกจะต้องเริ่มที่จะเรียนลักษณะการใช้ว้อยวะในช่องปากของตนให้ถูกต้องเสียก่อนจึงจะสามารถพัฒนาสมรรถนะการพูดให้ถูกต้องต่อไป

กล่าวโดยสรุป การที่นักเรียนไทยมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ มีสาเหตุสำคัญสองประการคือ ประการแรก เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยนั้นเป็นเสียงพยัญชนะที่ไม่มีในภาษาไทยการออกเสียงแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง นักเรียนไทยไม่คุ้นเคยจึงออกเสียงผิด ประการที่สอง เกิดจากการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตอนอายุมากขึ้นทำให้ไม่ได้ยินความแตกต่างของเสียงภาษาอังกฤษและภาษาไทยอย่างชัดเจน เพราะนักเรียนคุ้นเคยกับภาษาแม่แล้ว ดังนั้นภาษาแม่จึงมีอิทธิพลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนจะใช้เสียงในภาษาแม่แทนเสียงในภาษาอังกฤษที่นักเรียนคิดว่าคล้ายกัน จึงทำให้ออกเสียงไม่ถูกต้อง ซึ่งเสียงพยัญชนะเหล่านั้น ได้แก่ เสียง /v/, /ð/, /ʃ/, /θ/, /z/, /dʒ/, /ʒ/ และ /tʃ/

3. ความแตกต่างของการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทย

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศผู้เรียนควรเรียนรู้เรื่องเสียงเป็นอันดับแรก ลักษณะเฉพาะของการออกเสียงแต่ละภาษานั้นไม่เหมือนกัน ดังนั้นการออกเสียงให้ถูกต้องตามแบบของเจ้าของภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็น อันจะนำมาซึ่งการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษกับภาษาแม่ของตนเองจะทำให้นักเรียนเข้าใจข้อผิดพลาดในการออกเสียง และสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ ดังนั้น จึงมีนักการศึกษาได้อธิบายความแตกต่างของเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทย รวมทั้งวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง ไว้ดังนี้

3.1 เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ออกเสียงคล้ายเสียงพยัญชนะภาษาไทย

เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 หน่วยเสียง มีหน่วยเสียงพยัญชนะที่ออกเสียงคล้ายกับหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยจำนวน 16 เสียง ซึ่งเสียงพยัญชนะเหล่านั้นไม่เป็นปัญหาต่อการออกเสียงมากเท่าใดนัก มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ศิตา เยี่ยมขันติถาวร (2556, น.20-21) กล่าวว่า พยัญชนะภาษาอังกฤษส่วนใหญ่สามารถเทียบกับเสียงพยัญชนะในภาษาไทยได้ แต่ไม่เหมือนกันเลย เพียงแต่มีส่วนคล้ายเท่านั้น ทั้งนี้เสียงที่เทียบกันได้จึงไม่เป็นปัญหากับคนไทยมากนัก ยังสามารถออกเสียงกันได้ตามปกติเพียงแต่ออกเสียงไม่ถูกต้องตามมาตรฐานของภาษาอังกฤษ เสียงก้อง อาจเป็นเสียงไม่ก้อง ได้แก่ /b, d, f, g, h, k, l, m, n, ŋ, p, r, s, t, w, j/

อิสรางค์ นุชประยร (2561, น.2-3) กล่าวว่า เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงพยัญชนะในภาษาไทย ได้แก่ /b, d, f, g, h, k, l, m, n, ŋ, p, r, s, t, w, j/

น้ำทิพย์ ขจรบุญ (2553, น.21-25) กล่าวว่า เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่มีวิธีการออกเสียงคล้ายวิธีการออกเสียงพยัญชนะในภาษาไทยในตำแหน่งต้นพยางค์ ได้แก่ /b, d, f, g, h, k, l, m, n, ŋ, p, s, t, w, j/ ซึ่งเสียงเหล่านี้ไม่มีปัญหาสำหรับคนไทย แต่มีบางเสียงที่คนไทยต้องระวังในการออกเสียงให้ถูกต้องได้แก่เสียงพยัญชนะ /g/ ที่เป็นเสียงก้อง และเสียงพยัญชนะ /r/ ขณะออกเสียงปลายลิ้นจะไม่กระทบส่วนใดๆ ในปาก

สรุป การออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ใกล้เคียงกับเสียงพยัญชนะในภาษาไทยไม่เป็นปัญหากับคนไทยมากนัก เพียงแต่ต้องระวังเรื่องความถูกต้อง เช่น อาจออกเสียงก้องเป็นเสียงไม่ก้อง

3.2 เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย

เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาต่อการออกเสียงของนักเรียนไทยนั้น เกิดจากเสียงพยัญชนะเหล่านั้นไม่มีในภาษาไทย พอนักเรียนได้ยินจึงพยายามใช้เสียงพยัญชนะใน

ภาษาไทยที่ใกล้เคียงไปใช้แทนเสียงเหล่านั้น ทำให้การเปล่งเสียงออกมาไม่ถูกต้องตามหลักภาษาก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, น.188) กล่าวว่า หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย ทำให้นักเรียนไทยมีแนวโน้มที่จะนำหน่วยเสียงภาษาไทยไปใช้แทนเสียงเหล่านั้น ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารจึงจำเป็นต้องฝึกรอกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาเป็นพิเศษ ได้แก่ /θ/, /ʃ/, /ʒ/, /dʒ/, /ð/, /tʃ/, /v/ และ /z/

Varasarin (2007, pp.15-16 อ้างถึงใน ปิยะกมล พินธุโยธิน, 2556, น.9) กล่าวว่า เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับผู้พูดชาวไทยเป็นเพราะเสียงพยัญชนะเหล่านั้นไม่มีในภาษาไทย ได้แก่ /v/, /g/, /θ/, /ʃ/, /ʒ/, /dʒ/, /ð/, /tʃ/ และ /z/

Thongsin (2007, pp.10) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่ทำให้นักเรียนไทยเกิดความสับสนในการออกเสียง คือ เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /θ/, /ʃ/, /ʒ/, /dʒ/, /ð/, /tʃ/, /v/, /g/ และ /z/

ศิตา เขียมขันติถาวร (2556, น.22-23) กล่าวว่า เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับเด็กไทยมาก เนื่องจากเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยเลย ได้แก่ /v/, /θ/, /ʃ/, /ʒ/, /dʒ/, /ð/, /tʃ/ และ /z/ และได้อธิบายตำแหน่งที่เกิดเสียง ลักษณะของการออกเสียง และการสั้นหรือไม่สั้นของเส้นเสียงของเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ไว้ดังนี้

ตารางที่ 2.1 เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย

สัทอักษร	ลักษณะเสียงที่ออก	ฐานกรณ์	ตัวอย่างคำศัพท์
/v/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง /เวอะ/ใกล้เคียงกับเสียง “ว” ออกเสียงโดยให้ฟันบนแตะริมฝีปากล่างลงจะเล็ดลอด ออกมาระหว่างฟันและปลายลิ้น	ฐานริมฝีปาก ล่าง และฟันบน	<u>V</u> an, <u>v</u> iew N <u>ev</u> er, r <u>iv</u> er H <u>av</u> e, <u>sav</u> e
/θ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง/เทอะ/ใกล้เคียงกับเสียง “ท”ออกเสียงโดยทำให้เกิดช่องแคบๆ ในปากให้ปลาย ลิ้นอยู่ระหว่างฟันบนและฟันล่างลงจะเล็ดลอดออกมา ระหว่างฟันและปลายลิ้น	ฐานฟันบน ฟันล่าง และลิ้นส่วน หน้า	<u>th</u> ing, <u>th</u> ank every <u>th</u> ing, no <u>th</u> ing te <u>th</u> , de <u>ath</u>
/ð/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง /เดอะ/ใกล้เคียงกับเสียง “ด” ออกเสียงโดยทำให้เกิดช่องแคบๆ ในปากให้ปลายลิ้น อยู่ระหว่างฟันบนและฟันล่างลงจะเล็ดลอดออกมา ระหว่างฟันและปลายลิ้น	ฐานฟันบน ฟันล่าง และลิ้นส่วน หน้า	<u>th</u> e, <u>th</u> ey bro <u>th</u> er, fat <u>h</u> er smoo <u>th</u> , <u>wi</u> th

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

สัทอักษร	ลักษณะเสียงที่ออก	ฐานกรณ์	ตัวอย่างคำศัพท์
/z/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง /เซอะ/ใกล้เคียงกับเสียง “ซ” ออกเสียงโดยทำให้เกิดช่องแคบๆในปากเพดานอ่อน จะถูกย่นขึ้นไปเพื่อกันลมให้ออกจากปากผ่านช่องแคบนี้	ฐานปุ่มเหงือก	zebra, zoo easy, music close, has
/ʃ/	เป็นเสียงไม่ก้องออกเสียง /เซอะ/ ใกล้เคียงกับเสียง “ซ” ออกเสียงโดยการปิดปากอย่างสนิทกักลมไว้ชั่วคราว แล้วปล่อยลมออกมาทางปากอย่างช้าๆ	ฐานเพดานปาก และปุ่มเหงือก	she, shop fashion, nation English, fish
/ʒ/	เป็นเสียงก้องออกเสียง /เจอะ/ ใกล้เคียงกับเสียง “จ” ออกเสียงโดยการปิดปากอย่างสนิทกักลมไว้ชั่วคราวแล้ว ปล่อยลมออกทางปากอย่างช้าๆ	ฐานเพดานปาก และปุ่มเหงือก	Television, Usually Garage,
/tʃ/	เป็นเสียงไม่ก้องออกเสียง /เซอะ/ ใกล้เคียงกับอักษร “ซ” ออกเสียงโดยการปิดปากอย่างสนิท กักลมไว้ชั่วคราว แล้วปล่อยลมออกทางปากอย่างช้าๆ	ฐานเพดานปาก และปุ่มเหงือก	Chair, Chicken Capture ,Picture Beach ,Such
/dʒ/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง /เจอะ/ ใกล้เคียงกับอักษร “จ” ออกเสียงโดยการปิดปากอย่างสนิท กักลมไว้ชั่วคราวแล้ว ปล่อยลมออกทางปากอย่างช้าๆ	ฐานเพดานปาก และปุ่มเหงือก	Gem , Jacket Soldier, Age, village

ที่มา : ศิดา เขียมขันติถาวร. (2556, น.22-23). ความรู้เบื้องต้นที่ครูภาษาอังกฤษควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สรุป เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย ทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในการออกเสียง มีวิธีการออกเสียงและการใช้ฐานกรณ์ในการออกเสียงที่แตกต่างไปจากการออกเสียงพยัญชนะในภาษาไทย และนักเรียนไทยมีแนวโน้มที่จะนำหน่วยเสียงภาษาไทยไปใช้แทนเสียงเหล่านั้นทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร ได้แก่ เสียงพยัญชนะ /θ/, /ʃ/, /ʒ/, /dʒ/, /ð/, /tʃ/, /v/ และ /z/

4. การสอนทักษะการออกเสียง

ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการออกเสียงสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศนั้น มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนและเทคนิควิธีการสอนทักษะการออกเสียง ไว้ดังนี้

Celce-Murcia et al. (2010, pp.2) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนทักษะการออกเสียงไว้สองวิธี คือ วิธีการสอนแบบ intuitive-imitative approaches และ analytic –linguistic approaches ซึ่งทั้งสองวิธีมีความแตกต่างกัน วิธีการแรกเป็นการสอนที่อาศัยความสามารถของผู้เรียนในการฟังและเลียนแบบเสียงของภาษาเป้าหมายโดยโดยใช้ต้นแบบที่ดีจากครูและสื่อการสอนต่างๆ เช่น เทปบันทึกเสียง ห้องปฏิบัติการทางภาษา ซีดี และดีวีดีเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญสำหรับผู้เรียน ในการฟังเพื่อเรียนรู้การออกเสียง ส่วนวิธีที่สอง จะใช้ประโยชน์จากข้อมูลและเครื่องมือทางภาษาศาสตร์ เช่น สัทอักษร วิธีการออกเสียง และการสอนที่ชัดเจน สิ่งเหล่านี้ถูกนำมาช่วยเสริมการสอนทักษะการออกเสียง ผู้เรียนจะถูกบอกให้ตั้งใจฟังเสียงของภาษาเป้าหมาย Celce-Murcia et al. กล่าวว่า วิธีการหลังไม่ได้พยายามแทนที่วิธีการแรกแต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยพัฒนาร่วมกับวิธีการแรก เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจภาษาศาสตร์นำไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้อง

Kelly (2007, pp.16-19) กล่าวว่า เทคนิคและกิจกรรมการสอนทักษะการออกเสียงที่ครูสามารถนำมาใช้ในชั้นเรียนได้แก่

1. Drilling เป็นกิจกรรมหลักที่ยังนิยมใช้กันอยู่ในชั้นเรียน รูปแบบการฝึกโดยทั่วไปครูจะให้นักเรียนออกเสียงตาม การฝึกด้วยวิธีการนี้มีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงได้ดีขึ้น และช่วยให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ใหม่ได้ กิจกรรมนี้จะมีบทบาทสำคัญต่อการฝึกออกเสียงเมื่อนักเรียนมีความเชื่อมั่นต่อครูผู้สอน

2. Chaining กิจกรรมนี้สามารถนำมาใช้ในการออกเสียงระดับประโยคที่อาจจะยากสำหรับนักเรียนในการฝึกออกเสียง เพราะอาจจะยาวไปและมีคำศัพท์หรือเสียงที่ออกเสียงลำบาก วิธีนี้ทำได้โดยฝึกพูดซ้ำที่ละส่วนของประโยค เริ่มจากต้นประโยคไปท้ายประโยค (front chain) หรือเริ่มจากท้ายประโยคมาต้นประโยคก็ได้ (back chain)

3. Substitution drilling ทำได้โดยการฝึกใช้โครงสร้างประโยคแบบเดิม แต่เปลี่ยนคำศัพท์ใหม่ เช่น

Teacher : It's in the corner.

Student 1: It's in the corner.

Teacher : It's on the table.

Student 2: It's on the table.

4. Minimal pairs and related activities ครูสามารถใช้กิจกรรมนี้เพื่อฝึกการออกเสียงที่เป็นปัญหาของนักเรียน ทำได้โดยให้นักเรียนออกเสียงพยัญชนะหรือสระในคำนั้นเป็นคู่ที่แตกต่างกัน เช่น คำว่า soup กับ soap ใช้ฝึกการออกเสียงสระที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมอื่นที่สามารถนำมาใช้ฝึกการออกเสียงบนพื้นฐานของ minimal pairs ได้แก่

4.1 ให้นักเรียนฟังคำศัพท์แล้วระบุว่าคำศัพท์คำใดมีเสียงสระหรือพยัญชนะตรงกับเสียงที่กำหนดให้

4.2 ให้นักเรียนระบุจำนวนครั้งของเสียงที่กำหนดให้จากการฟังคำศัพท์ เช่น ให้นักเรียนระบุจำนวนครั้งของเสียงสระ /ei/ จากการฟังคำศัพท์ paper, paper, later, pen เป็นต้น

4.3 เสียงต่างๆ สามารถนำมาฝึกโดยครูแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างเมื่ออยู่ในประโยคเดียวกัน ซึ่งฝึกโดยครูให้นักเรียนออกเสียงตามแบบเป็นกลุ่มหรือแบบเดี่ยวก็ได้ เช่น

Pass me the paper and the pepper.

They won't let us in if we're late.

4.4 ให้นักเรียนฟังเสียงคำศัพท์ แล้วระบุว่าเสียงใดไม่เข้าพวก เช่น cart class heart learn smart part

Morley (1991.อ้างถึงใน Pimwan, 2555:15) กล่าวถึงเทคนิคการสอนทักษะการออกเสียงตั้งแต่อดีต และยังคงใช้อยู่ในปัจจุบัน ได้แก่

1. Listen and imitate เทคนิคนี้ใช้วิธีการสอนแบบตรง คือ นักเรียนฟังจากสื่อที่ครูเตรียมไว้ให้แล้วฝึกตาม เทคนิคนี้ได้รับการปรับปรุงในภายหลังโดยมีการใช้เครื่องบันทึกเสียง และห้องปฏิบัติการทางภาษา

2. Phonetic training การฝึกออกเสียงโดยใช้สัทอักษร รูปภาพที่บอกฐานกรณ์ในการออกเสียง

3. Minimal pair drills เทคนิคนี้ถูกนำมาใช้ในยุค การสอนภาษาแบบฟัง-พูด (Audio - lingual) เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างเสียงที่คล้ายกันและมีปัญหาในภาษาเป้าหมายผ่านการฟังและการฝึกพูด

4. Contextualized monomial pairs ในเทคนิคนี้ครูจะจัดฉากหรือประโยค และนำเสนอคำศัพท์ที่สำคัญ จากนั้นให้นักเรียนตอบสนองประโยคนั้นๆ อย่างมีความหมาย เช่น ประโยคที่ครูให้ คือ a blacksmith shoeing a horse นักเรียนอาจพูดต่อว่า a. with a hammer b. in the fire เป็นต้น

5. visual aids ครูอธิบายการผลิตเสียงโดยใช้ไสตท์สนูปกรณณ์ เช่น แผนภูมิเสียง รูปภาพ

6. Tongue twisters เป็นเทคนิคการแก้ไขคำพูดของเจ้าของภาษา เช่นประโยค She sells seashells by the seashore.

7. Developmental approximation drills เป็นการนำวิธีการเรียนรู้ภาษาแรกของเจ้าของภาษามาใช้ โดยให้ผู้เรียนภาษาที่สองได้ปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาของเด็กที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น เด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกจะเรียนรู้การออกเสียง /w/ ก่อนเสียง /r/ และเสียง /y/ ก่อนเสียง /l/ ดังนั้นคนที่มีปัญหาการออกเสียง /r/ หรือ /l/ ก็จะได้รับ การฝึกให้ออกเสียง /w/ หรือ /y/ แล้วค่อยเป็น /r/ หรือ /l/

8. Recording learner production เป็นการ ใช้เครื่องบันทึกเสียงของผู้เรียนจากกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น การพูด การสนทนา การแสดงบทบาทสมมติ จากนั้นจะเปิดโอกาสให้ครูและเพื่อนๆ ได้ให้ข้อเสนอแนะ ให้ผลย้อนกลับ รวมถึงให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง

การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการออกเสียงที่กล่าวมาข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าการสอนทักษะการออกเสียงนั้น มีการจัดการเรียนการสอนออกเป็นสองวิธีหลัก วิธีแรกคือการจัดการเรียนการสอนโดยอาศัยความสามารถจากการฟังของผู้เรียน และเลียนแบบเสียงจากภาษาเป้าหมาย โดยอาศัยสื่อการสอนที่ครูเตรียมไว้ เช่น ออกเสียงตามครู ออกเสียงตามจากการฟังเทปบันทึกเสียงและสื่ออื่นๆ วิธีที่สอง คือการนำความรู้ทางสัทศาสตร์มาช่วยอธิบายวิธีการออกเสียง

5. การทดสอบการออกเสียง

การทดสอบการออกเสียงทำได้โดยให้นักเรียนเปล่งเสียงออกมาอย่างชัดเจน สามารถทดสอบได้ตั้งแต่ระดับคำ ประโยค และข้อความที่ยาวขึ้น โดยมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีการทดสอบไว้ดังนี้

สาริณี สุวรรณพันธุ์ (2553, pp.35) กล่าวว่า วิธีการทดสอบการออกเสียงที่ดีที่สุดก็คือให้นักเรียนได้พูดออกมาจริงๆ แต่ครูต้องตั้งเกณฑ์ให้คะแนนไว้สำหรับการเปล่งเสียงชัดเจน การหยุดวรรคตอน การเน้นคำ และความคล่องแคล่วในการพูด เป็นต้น

Heaton (1997, อ้างถึงใน พรพิมล ประสงค์พร 2558, น.15) กล่าวถึง การวัดผลการออกเสียงพยางค์ของภาษาอังกฤษไว้ว่า สามารถทำได้โดยให้ผู้เรียนเปล่งเสียงออกมาอย่างชัดเจนและสังเกตการออกเสียงของผู้เรียนว่าถูกต้องตามหลักการออกเสียงหรือไม่ การออกเสียงแบ่งเป็นการออกเสียงแยกคำ เมื่อเราเรียนภาษาต่างประเทศเราจะได้ยินเสียงซึ่งไม่คุ้นเคยสำหรับเรา เช่นเสียง th, t, และ sh ดังนั้นในระยะเริ่มต้นของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงควรทดสอบการออกเสียง เช่น

- การออกเสียงแบบ minimal pairs คือการให้ออกเสียงที่เหมือนหรือต่างกัน
- การให้ดูภาพแล้วออกเสียงตรงกับภาพ
- การออกเสียงคำในประโยค ผู้สอนให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงประโยคซึ่งบรรจุคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียง การออกเสียงคำในประโยคดีกว่าการออกเสียงคำเดี่ยวโดดๆ เพราะเป็นการ

นำเสนอวิธีที่ใช้ในชีวิตจริง การทดสอบการอ่านออกเสียง อาจให้ผู้เรียนดูบทอ่านก่อนสัก 2-3 นาที เพราะเวลาอ่านจะช่วยให้ผู้เรียนสร้างจินตนาการเรื่องราวตามสถานการณ์จริงได้ด้วยและอาจพิจารณาว่าโดยทั่วไปคนชอบอ่านออกเสียงเกี่ยวกับสิ่งใดในชีวิตจริง อาจจะเป็นจดหมายหรือคำชี้แจงต่างๆ

Walker (2015, pp.152) กล่าวว่า การทดสอบการออกเสียงสามารถทดสอบได้ตั้งแต่ระดับคำ ระดับประโยคหรือข้อความที่ยาวขึ้น ถึงแม้ว่าการทดสอบการออกเสียงสามารถทำได้โดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงให้ดัง แต่ก็ควรมีการบันทึกเสียงในขณะที่ทำการทดสอบไว้ด้วยโดยใช้เครื่องบันทึกเสียง ประโยชน์ของการใช้เครื่องช่วยบันทึกเสียงทั้งในขั้นตอนของการสอนและการทดสอบได้แก่

1. นักเรียนมีเวลาในการเตรียมตัวในเรื่องการใช้เวลาในการสอบ และความเร็วในการสอบของตัวเอง

2. นักเรียนสามารถฝึกซ้อมได้ตามที่ต้องการจนกว่าจะพอใจ

3. นักเรียนที่สอบออกเสียงและครูไม่จำเป็นต้องอยู่ที่เดียวกันและเวลาเดียวกันก็ได้

4. ครูมีโอกาสฟังเสียงของนักเรียนหลายครั้ง

5. ครูและนักเรียนสามารถอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับข้อผิดพลาดจากเสียงที่บันทึกไว้ได้

Hewings (2004, pp.188) กล่าวถึงขั้นตอนการทดสอบการออกเสียงไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้ศึกษาเอกสารก่อนสอบเพื่อสร้างความคุ้นเคยโดยไม่ต้องอ่านออกเสียง นักเรียนไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ทุกคำ

2. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นรายบุคคลและครูบันทึกเสียงไว้

3. ฟังเสียงของนักเรียนแต่ละคนที่บันทึกไว้ ครูจดบันทึก หรือทำเครื่องหมายคำที่นักเรียนออกเสียงผิด จากนั้นอธิบายข้อผิดพลาดและแนวทางแก้ไขให้นักเรียนแต่ละคนทราบ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การทดสอบการออกเสียงในภาษาอังกฤษ สามารถทำได้โดยให้นักเรียนได้ศึกษาข้อสอบก่อนเพื่อเตรียมความพร้อม จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนสอบโดยเปล่งเสียงออกมาอย่างชัดเจน ครูคอยสังเกตว่านักเรียนออกเสียงถูกหรือผิด นอกจากนี้ยังสามารถใช้เครื่องบันทึกเสียงในระหว่างทำการทดสอบเพื่อให้ครูได้มีเวลาฟังมากขึ้นเพื่อบันทึกข้อผิดพลาดและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนให้นักเรียนได้แก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง

6. การใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน

6.1 ความสำคัญและคุณค่าของเพลง

เพลงภาษาอังกฤษนับว่าเป็นที่นิยมของคนไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากปัจจุบันมีสื่อที่ช่วยให้คนไทยสามารถฟังเพลงสากลได้ง่ายขึ้น ดังนั้น การนำเพลงสากลมาใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนจึงสามารถทำได้อย่างสะดวก โดยเพลงสามารถนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

Nicoleta (2015, pp.174-175) กล่าวว่า เพลงช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังจากภาษาที่ได้มาตรฐาน ทำให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ และเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนได้สังเกตคุณสมบัติอื่นของภาษาพูด เช่น การเชื่อมคำ การลดเสียง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาที่ได้ยินมากขึ้น นอกจากนี้ เพลงช่วยลดความวิตกกังวลในการฝึกทักษะการออกเสียง นักเรียนบางคนไม่เต็มใจที่จะฝึกออกเสียงเนื่องจากกังวลว่าตัวเองจะออกเสียงผิด เพลงจึงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการลดความเครียดและความวิตกกังวลในการฝึกทักษะการออกเสียงของนักเรียน

Supano (2018, pp.342) กล่าวว่า จากผลสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในหลายๆประเทศ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจมากต่อการใช้เพลงในการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ เพราะช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษาและช่วยให้สามารถฟังการพูดของเจ้าของภาษาได้เข้าใจมากขึ้น

British Council (2019, online) กล่าวว่า การร้องเพลงภาษาอังกฤษที่เราชอบนั้น ช่วยให้เราพัฒนาการออกเสียงในแต่ละคำได้ถูกต้องและแม่นยำมากขึ้น ที่สำคัญยิ่งเราร้องเพลงที่เราชอบบ่อยครั้งมากเท่าไร เรายังจะได้ในเรื่องของสำเนียง พร้อมทั้งการเชื่อมโยงของคำในประโยคที่คล้ายกับเจ้าของภาษาแบบที่เราไม่รู้ตัวเลยก็ได้

Saricoban and Metin (2001, pp. 3) กล่าวว่า เพลงช่วยให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยเฉพาะการออกเสียง การเรียนรู้คำศัพท์ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้นๆ เพลงเป็นสื่อการสอนที่ครูสามารถนำมาใช้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างหลากหลาย

Lo and Li (1998, pp.96) กล่าวว่า เพลงช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทั้งทักษะการออกเสียง การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เพลงทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน การร้องเพลงและฟังเพลงทำให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลิน

อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์ (2558, น.73) กล่าวว่า เพลงเป็นสื่อที่มีประโยชน์มากในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนสามารถเลือกใช้เพลงที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย เช่น การใช้เพลงฝึกทักษะการออกเสียง การใช้เพลงฝึกทักษะการจดจำคำศัพท์ และอื่นๆ เราจะเห็นได้จากผลงานวิจัยและเอกสารต่างๆ มากมายที่กล่าวถึงคุณประโยชน์ของเพลงภาษาอังกฤษ มีผู้รู้หลายท่านกล่าวถึงคุณประโยชน์อันมากมายของเพลง (Dontaolek, 2006; Maley,1992; Murphy, 1992; Pek, 2001;Vilaikasem,2007 อ้างถึงใน อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์, 2558) ไว้ดังนี้

- เพลงทำให้เกิดความเพลิดเพลิน เพราะมีการเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในการเรียน และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

- เพลงทำให้ผู้เรียนตื่นตัวมาก โดยเฉพาะเมื่อเขาต้องร้องเพลง ปรบมือ หรือเคาะจังหวะประดิษฐ์ท่าเต้นประกอบ

- ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ และการรับรู้ทางโสตหรือหูอย่างดี

- เมื่อเทียบกับสื่อประเภทอื่น ผู้เรียนมักจะคุ้นเคยกับเพลงเป็นพิเศษมากกว่าสื่ออื่นๆ

- เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติ (ร้องเพลง หรือปรบมือ) และสนุกเพลิดเพลินกับกิจกรรม ผู้เรียนจะจดจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

- เพลงจะมีการซ้ำไปซ้ำมาและสั้น ครบกระบวนการ (self-contained) ภายใน 3-4 นาทีทำให้ผู้เรียนจดจำเนื้อเพลงได้ง่าย

- ในปัจจุบัน นักร้องนิยมผลิตวีดิทัศน์ควบคู่ไปกับเพลง จึงทำให้ผู้ใช้สื่อนี้ได้ทั้งเสียงและภาพ

- เพลงหาได้ง่าย เช่นจากอินเทอร์เน็ตและแผ่นซีดีที่มีขายอยู่ทั่วไป

อารีรักษ์ มีแจ่ม (2558, น.39) กล่าวว่า การฟังเพลงภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการฟังของผู้เรียนได้ ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะเกิดความเพลิดเพลินจากการฟังท่วงทำนองของเพลงแล้ว ผู้เรียนยังได้ฝึกฟังการออกเสียงคำและประโยค เรียนรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์สำนวน โครงสร้างทางไวยากรณ์ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเคยชินกับสำเนียงของเจ้าของภาษา เรียนรู้ประเด็นทางวัฒนธรรมต่างๆ ตลอดจนเกิดความซาบซึ้งกับความหมายของเนื้อหาในบทเพลง ทั้งนี้จะเป็นวิธีหนึ่งในการสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษาให้แก่ผู้เรียน

ศิตา เยี่ยมขันติถาวร (2556, น.8) กล่าวว่า การใช้เพลงประกอบการสอน ช่วยให้นักเรียนสามารถฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษตามนักร้องที่ตนชื่นชอบ และสามารถศึกษาความหมายของเพลงที่ตนหรือเพื่อนในห้องร้อง เพื่อแสดงท่าทางและสื่อความหมายของบทเพลงที่ร้อง ทำให้เข้าใจในเนื้อหาของบทเพลงได้อีกด้วย

สรุปได้ว่า เพลงช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังจากภาษาที่ได้มาตรฐาน เมื่อฟังบ่อยๆ จะทำให้เกิดความคุ้นเคยกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ และเมื่อนักเรียนได้ร้องเพลงตามเสียงร้องที่ได้ยินก็จะช่วยให้สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้น และยังช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้คุณสมบัติอื่นของภาษาพูดเช่น การเชื่อมคำ การลดเสียง รวมทั้งคำศัพท์ สำนวน และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจภาษามากขึ้น นอกจากนี้เพลงยังช่วยลดความวิตกกังวลในการฝึกทักษะการออกเสียง ช่วยให้นักเรียนมีความเพลิดเพลินในการเรียน ทำให้รู้สึกสนุกสนาน ผ่อนคลายไม่เบื่อหน่าย และทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

6.2 กระบวนการใช้เพลงประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนนั้น ผู้สอนสามารถนำมาใช้ได้ในทุกขั้นตอนของบทเรียนขึ้นอยู่กับว่าผู้สอนมีวัตถุประสงค์ใดในการใช้เพลง อาทิ ใช้เพลงเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน ใช้เพลงเพื่อสอนคำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือการออกเสียง เป็นต้น โดยนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงกระบวนการใช้เพลงอย่างมีประสิทธิภาพไว้ดังต่อไปนี้

Laroy (2008, pp.97) กล่าวถึงขั้นตอนการใช้เพลงประกอบการสอนไว้ดังต่อไปนี้

1. ขั้น preparation

เลือกเสียงพยัญชนะหรือเสียงสระที่จะนำมาสอนนักเรียน จากนั้นเตรียมเพลงที่มีความยาว 2-3 นาที เตรียมเครื่องขยายเสียงให้พร้อม

2. ขั้น procedure

2.1 แจ้งนักเรียนให้ทราบว่าวันนี้จะได้ร้องเพลงภาษาอังกฤษ

2.2 ครูพูด หรือร้อง เสียงของพยัญชนะ สระ ที่ต้องการฝึก โดยร้องหรือพูดเสียงนั้นๆ ใช้เสียงสูงและดังกว่าปกติ กระตุ้นให้นักเรียนได้ร้องเพลงกับครู ถ้าครูเป็นคนร้องเพลงไม่เก่งควรบอกนักเรียน สิ่งนี้จะช่วยให้นักเรียนไม่กลัวที่จะร้องเพลง บอกนักเรียนว่าจุดประสงค์ของการร้องเพลงนี้เพื่อให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับเสียงร้อง

2.3 ให้นักเรียนได้ร้องเพลงและออกเสียงคำที่เป็นเป้าหมายให้ดังขึ้น ส่วนคำอื่นๆ ให้นักเรียนร้องโดยใช้เสียงปกติ

2.4 ให้นักเรียนได้แสดงท่าทางตามใจชอบเช่นการย่อตัว การโบกมือ

3. ขั้น follow-up

เมื่อนักเรียนมีความสุขกับการร้องเสียงที่ต้องการฝึกแล้ว แบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่มโดยกลุ่มแรกทำท่าทางประกอบ อีกกลุ่มร้องเพลง แล้วสลับกันไปมา จากนั้นให้นักเรียนฟังเสียงเครื่องดนตรีแต่ละชิ้นแล้วให้นักเรียนบอกว่าเครื่องดนตรีแต่ละชิ้นมีเสียงคล้ายคำว่าอะไร เช่น /p/ ในคำว่า 'put' มีเสียงคล้ายเสียงของ trumpet

Millington (2011: 138) ได้นำเสนอขั้นตอนการใช้เพลงประกอบการสอน
ดัดแปลงมาจากกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษของ Cameron (2001: 32) ซึ่งมี 3 ขั้นตอน ได้แก่
Preparation Stage, Core Stage และ Follow-up Stage ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 Preparation เป็นขั้นตอนที่ครูสอนคำศัพท์และโครงสร้างประโยคต่างๆ
ในบทเพลงที่จะนำมาใช้สอน อาจให้ภาพประกอบ และใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนพูดคำศัพท์
และประโยคต่างๆ ออกมา เป้าหมายของกิจกรรมในขั้นตอนนี้คือเตรียมความพร้อมเพื่อให้นักเรียน
สามารถร้องเพลงได้ในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 2 Core Stage ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมและมีความสนใจในกิจกรรมมาก
ที่สุด เพราะมันจะเป็นประโยชน์ในการร้องเพลงหลายๆครั้งในขั้นตอนนี้ โดยครูอาจกระตุ้นให้นักเรียน
ทำท่าทางประกอบ พูดคำร้องในบทเพลงก่อนร้อง เช่น คำว่า wheel ให้นักเรียนทำมือเป็นวงกลม คำ
ว่า round and round ให้นักเรียนหมุนรอบตัวเอง จากนั้นจึงร้องเพลงและทำท่าทางประกอบไป
พร้อมๆ กัน

ขั้นที่ 3 Follow-up ในขั้นตอนนี้ครูจะส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้คำศัพท์และโครง
สร้างประโยคที่เรียนมาจากบทเพลงที่ร้อง โดยสามารถใช้ได้กับกิจกรรมต่างๆ เช่นการเขียนในระดับ
ประโยค หรือการเขียนเติมคำ การฝึกพูดจากคำศัพท์ที่เรียนมาในการสถานการณ์ต่างๆ

จินตนา สัจจามันท์ (2550: 92-93 อ้างถึงใน ศุภวลัย ชูมี, 2557: 38) กล่าวว่า
กระบวนการใช้เพลงประกอบการสอนนั้น ผู้สอนต้องแจ้งวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ
อย่างชัดเจน ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

1. เริ่มโดยการแนะนำว่าใครเป็นผู้แต่งเพลงและแต่งเมื่อไหร่
2. นักเรียนควรมีเนื้อเพลงในขณะที่เรียน
3. ร้องเพลงหรือเปิดเทปเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฟังและสนุกกับเพลง
4. อ่านเนื้อเพลงต่างๆพร้อมกับนักเรียน เพื่อสังเกตดูว่านักเรียนเข้าใจเนื้อเพลง
และคำศัพท์หรือไม่
5. อ่านเนื้อเพลงอีกครั้งเพื่อให้นักเรียนฟังก่อนร้องเพลง
6. ร้องเพลงพร้อมกับนักเรียนอีกหลายๆครั้ง เพื่อเป็นการฝึกโครงสร้างและ
ไวยากรณ์ชนิดนั้นๆ พร้อมกับออกเสียงด้วย
7. เสริมแบบฝึกหัดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างไวยากรณ์

ทิพวัลย์ พันธุ์เจริญ (2548: 27) กล่าวว่า การใช้เพลงประกอบการสอนมีขั้นตอน
ดังต่อไปนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้นักเรียนทำอะไรได้ โดยมีจุดประสงค์ปลายทางและ
จุดประสงค์นำทางจุดประสงค์ปลายทางเป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมาย จุดประสงค์นำ

ทางเป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนเช่น ศัพท์ สำนวน ฝึกการแยกเสียงและคำที่เป็นภาษาเพลงคือ ไม่สมบูรณ์ ออกเสียงไม่เต็ม ฝึกความเข้าใจในการฟังกว้างๆ ก่อนยังไม่สอนความหมายของเพลงการ ฝึกความเข้าใจอย่างกว้างๆหรือการทำ ความกระจ่างกับบทเพลงอาจทำได้โดยใช้คำถามเพื่อความ เข้าใจทั่วไปดังนี้

- 1.1 ถามทำนองดนตรีที่ได้ยินว่าเป็นเพลงสนุก เศร้า หรือเพลงรัก
- 1.2 ให้สังเกตเนื้อเพลงมีกี่ท่อน มีสร้อย ร้องเดี่ยวหรือร้องประสาน
- 1.3 ประเภทของเพลง
- 1.4 ให้รู้จักชื่อและชีวิตของนักร้อง

2. ขั้นตอนการสอน ครูเปิดเพลงตลอดทั้งเพลง ผู้สอนกระตุ้นให้มีการถามตอบ จากคำถามในจุดประสงค์นำทาง เพื่อซักซ้อมความเข้าใจ ครูให้งานเพื่อฝึกทักษะการฟังโดยให้ นักเรียนทำตามลำพังหรือแบ่งกลุ่มช่วยกันทำ

มณฑล ไซยศิริ (2546 อ้างถึงใน กัญญภัส รัตนเรืองศิลป์ 2557, น.23) กล่าวถึงการ จัดการเรียนการสอนโดยใช้เพลงประกอบไว้ดังนี้

1. ผู้สอนเปิดเพลงให้นักเรียนฟังสัก 1-2 รอบ ถ้าเป็นเพลงที่มีคำศัพท์ใหม่ๆ ผู้สอน ดึงคำศัพท์บางคำที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูก และไม่เข้าใจความหมายมาอธิบายเสียก่อน
2. ให้นักเรียนฝักร้องตามผู้สอนไปที่ละบรรทัด ถ้าเป็นเพลงค่อนข้างยาวควรตัดตอน แบ่งมาสอนทีละท่อน แบ่งออกเป็นช่วงสั้นๆ จะดีกว่าสอนรวดเดียวตลอด เมื่อนักเรียนร้องแต่ละท่อน ได้แล้วจึงให้ร้องตลอดเพลง
3. การร้องเพลงโต้ตอบกันระหว่างกลุ่มเช่นกลุ่มชายและกลุ่มหญิงในบางเพลงจะทำให้ การร้องเพลงแปลกออกไปหรือบางเพลงอาจทำให้เป็นการร้องประสานเสียง เช่นผู้สอนแบ่ง นักเรียนออกเป็น 2, 3 หรือ 4 กลุ่ม ให้กลุ่มที่ 1 ร้องวรรคแรกล่วงหน้าไปก่อน แล้วกลุ่มที่ 2 จึงเริ่มร้อง เมื่อกลุ่มที่ 1 ร้องวรรคแรกไปแล้ว ซึ่งจะทำให้เพลงบางเพลงฟังไพเราะขึ้นและมีลีลาแปลกทำให้ไม่น่า เบื่อ

สรุปได้ว่า การจะนำเพลงใดมาประกอบการสอน ผู้สอนควรแจ้งวัตถุประสงค์และ ประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับอย่างชัดเจน ควรให้ผู้เรียนได้ฟังเพลงก่อนเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฟังและ สนุกกับเพลง 1-2 รอบ นักเรียนควรมีเนื้อเพลงในมือ และฝึกอ่านเนื้อเพลงก่อน ผู้สอนอธิบาย ความหมายโดยรวม และสอนคำศัพท์ใหม่ จากนั้นเป็นกิจกรรมการฝึกทักษะตามวัตถุประสงค์ที่ กำหนด แล้วอภิปรายร่วมกันโดยการสนทนาประเด็นต่างๆ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น ขั้นตอนสุดท้ายคือการร้องเพลงร่วมกันอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน

6.3 ข้อเสนอแนะในการใช้เพลงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การเลือกเพลงมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของบทเรียน และผู้เรียนสามารถเพลิดเพลินไปกับกิจกรรมและบทเพลงที่นำมาใช้นั้น มีข้อควรคำนึงที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังต่อไปนี้

อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์ (2558, น.75) กล่าวว่า เมื่อพูดถึงการใช้เพลงผู้สอนควรคำนึงถึงหลัก 2 ประการคือ การเลือกเพลงมาใช้สอนภาษาอังกฤษ และการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง

1. การเลือกเพลงมาสอนภาษาอังกฤษ

สำหรับผู้เรียนเบื้องต้น เพลงควรจะง่าย ทั้งคำศัพท์ โครงสร้าง และเนื้อหา รวมทั้งมีเนื้อร้องที่ซ้ำไป ซ้ำมา ไม่ค่อยมีคำแสลง (slang) สำนวน (idiom) หรือการลดเสียง (sound elision) เช่นจากคำว่า singing เป็น singin เพลงที่มีวิธีที่สนับประจบหรือมาจากภาพยนตร์จะช่วยให้การทำความเข้าใจและความจำของผู้เรียนได้มาก เพราะมีทั้งเสียงและภาพ แต่ผู้เรียนควรระวังการฟังอย่างเดียวโดยไม่ต้องฟังภาพประกอบด้วย

2. การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง

ในเบื้องต้นผู้สอนควรเน้นตัวภาษา เช่นให้ผู้เรียนออกเสียงคำได้อย่างถูกต้อง ฟังเข้าใจได้ง่าย และที่สำคัญคือ ผู้เรียนจะต้องรู้ความหมายของเพลงโดยรวม และรู้ความหมายของคำศัพท์ หลังจากนั้นผู้เรียนจึงคำนึงถึงเรื่องดนตรี เช่นในเรื่องทำนองคือ ผู้เรียนขับร้องตรงคีย์ ไม่เพี้ยนร้องในจังหวะที่เหมาะสม ไม่เร็วหรือช้าเกินไป เวลาเลือกศิลปิน ผู้ขับร้องเป็นตัวอย่างผู้สอนควรเลือกการขับร้องที่ชัดเจนชัดคำ เป็นประการแรก การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงจะประสบผล เมื่อผู้สอนกล้าร้องเพลงด้วย

Simpson (2015, pp.1-5) กล่าวถึงการเลือกเพลงมาใช้ในการกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ว่า ผู้สอนควรคำนึงถึง ระดับภาษาของผู้เรียน อายุ และประเภทของเพลงที่นักเรียนชอบ ผู้สอนควรประเมินความเหมาะสมของท่วงทำนอง ความเร็วของเพลง นักร้องออกเสียงได้ชัดเจน ตลอดจนโครงสร้างประโยคและคำศัพท์ก่อนนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน

Griffe (1992, pp.4-6) การเลือกเพลงมาใช้ในชั้นเรียน ครูควรคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ดังนี้

1. ชั้นเรียน (the class) ประกอบด้วย จำนวนนักเรียน อายุของนักเรียน ช่วงเวลาที่ทำการสอนในแต่ละวัน ระดับภาษาของนักเรียน และความสนใจในเพลงของนักเรียน

2. ครู (the teacher) ได้แก่ อายุของครูและความสนใจในดนตรี วัตถุประสงค์ในการสอน และวัตถุประสงค์ในการเลือกเพลง

3. โอกาสในการใช้เพลงในชั้นเรียน (Classroom opportunity) ได้แก่ อีสาระในการใช้เพลงในการสอน เวลาสำหรับการเตรียมบทเรียน และความสามารถในการใช้เพลงเสริมบทเรียน

4. เสียงดนตรี (The music) ความดังของเสียงและอุปกรณ์เสริมในแต่ละบทเรียน
ทิพวัลย์ พันธุ์เจริญ (2548, น.26) กล่าวถึง หลักการเลือกเพลงไว้ว่า ในการฝึก
ทักษะต่างๆ ครูควรคำนึงถึงหลักการเลือกเพลงไว้ดังนี้

1. เพลงที่ใช้สอนเน้นด้านระบบเสียง ในการเน้นด้านสัทศาสตร์ ครูควรเลือกเพลงที่
แสดงออกให้เห็นลักษณะของการออกเสียงที่พิเศษออกไป นักเรียนต้องได้ยินเสียงนั้นอย่างชัดเจนแล้ว
ครูให้นักเรียนคอยสังเกตเมื่อได้ยินเสียงนั้น

2. เพลงที่ใช้เน้นการสอนไวยากรณ์หรือโครงสร้างของประโยค

2.1 เลือกเพลงที่มีเนื้อร้องซ้ำๆ กันเพื่อเป็นการย้ำ อาจจะเป็นการซ้ำของคำใน
ประโยค หรือร้องซ้ำที่สร้อยเพลงบ่อยๆ ได้

2.2 เลือกเพลงที่มีโครงสร้างประโยคอยู่เพียงหนึ่งตอน แล้วเปลี่ยนคำศัพท์ไป
เรื่อยๆ ในโครงสร้างเดิม เพลงประเภทนี้ใช้เน้นในการสอนโครงสร้างประโยคได้เป็นอย่างดี

2.3 เลือกเพลงที่แสดงให้เห็นไวยากรณ์บางเรื่องอย่างชัดเจน

3. เพลงที่ใช้เน้นความหมายของคำศัพท์

3.1 เลือกเพลงที่เป็นเรื่องราวหรือเรื่องเล่า เพลงเหล่านี้อาจใช้ฝึกทักษะการฟัง
เพื่อความเข้าใจได้ด้วย

3.2 เลือกเพลงที่แสดงอากัปกิริยาได้เพื่อเรียนความหมายของคำกริยา

3.3 เลือกเพลงที่มีโครงสร้างเดิมแต่เปลี่ยนคำนาม

กล่าวโดยสรุป การใช้เพลงในกิจกรรมการเรียนการสอนควรคำนึงถึงหลักการสอง
ประการ ประการแรกคือการเลือกเพลง ครูควรเลือกเพลงให้เหมาะสมกับทักษะหรือเนื้อหาที่ต้องการ
จะฝึก เช่น เพลงที่ใช้ฝึกทักษะการออกเสียง ใช้สำหรับการสอนไวยากรณ์หรือโครงสร้างประโยค ใช้ฝึก
การเรียนรู้คำศัพท์ แต่ละเพลงควรมีลักษณะเฉพาะสำหรับจุดประสงค์ของการเรียน ประการที่สอง
การนำเพลงมาใช้ ครูควรคำนึงถึง ระดับภาษา วัยของผู้เรียน ประเมินความเหมาะสมของท่วงทำนอง
ความเร็วของบทเพลงและประเภทของเพลงที่นักเรียนชื่นชอบ รวมทั้งความพร้อมของอุปกรณ์ที่จะใช้
ในการจัดกิจกรรม

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

สาริณี สุวรรณพันธุ์ (2553) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมการออกเสียงความรู้ทางด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกวอดวิชาแห่งหนึ่งในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงจำนวน 13 แผน แบบประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ และแบบทดสอบความรู้ด้านไวยากรณ์ ผลการวิจัยในด้านการออกเสียงพบว่านักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษได้ในระดับดีมาร้อยละ 75 และระดับดีร้อยละ 25 นอกจากนี้ยังพบว่ากิจกรรมการใช้เพลงในการฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนรู้สึกเพลิดเพลินอีกทั้งยังเป็นการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษ

สุวิษรา มาตรโพธิ์ (2554) ได้ทำการวิจัยโดยใช้เพลงคาราโอเกะเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโนนสำราญ จังหวัดนครราชสีมา เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน แบบทดสอบทักษะการฟัง จำนวน 40 ข้อ และแบบทดสอบการออกเสียง จำนวน 30 ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่า ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการพัฒนาทักษะการฟังและการฝึกออกเสียงโดยใช้เพลงคาราโอเกะมีค่าเท่ากับ 0.23 นั่นคือนักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 23 นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนมีความสนุกสนานกับการร้องเพลง ให้ความสนใจและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี

Pimwan (2555) ได้ทำการวิจัยโดยใช้เพลงแก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดราชผาติการาม กรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 10 แผน และแบบทดสอบทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำจำนวน 40 ข้อ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Jessica (2015) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษด้วยการฟังเพลง ของนักเรียนเกรด 8 โรงเรียน SPM Katolik St.Pualus Palu ประเทศอินโดนีเซีย กลุ่มตัวอย่างจำนวน 48 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 24 คน และกลุ่มทดลอง 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบการออกเสียงก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนทักษะการออกเสียงโดยใช้เพลงมีผลการทดสอบการออกเสียงสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นได้ชัดว่าการใช้เพลงในการพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ

Yustima (2017) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษที่มีต่อการออกเสียงของนักเรียนเกรด 7 จำนวน 60 คน โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในเมืองปาเลมบัง ประเทศอินโดนีเซีย โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่มได้แก่ กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน และกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบการออกเสียงก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนทักษะการออกเสียงโดยใช้เพลง มีค่าผลสัมฤทธิ์การออกเสียงสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ($t\text{-value}$) = 29.73 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .000 นอกจากนี้ ยังพบว่าเพลงเป็นสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงของนักเรียนและเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้น่าสนใจและสนุกสนานเพลิดเพลิน

Supeno (2018) ได้ศึกษาการใช้เพลงเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน SMA Hang Tuah เมืองสุราบายา ประเทศอินโดนีเซีย โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากการจัดการเรียนการสอนพบว่าเพลงช่วยให้นักเรียนเข้าใจลักษณะสำคัญของการออกเสียง และสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องมากขึ้น และจากการสอบถามความเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้เพลงเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนมีความสนใจต่อการใช้เพลงเป็นอย่างมาก นักเรียนเห็นด้วยว่าเพลงสามารถแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของพวกเขาได้และเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการจัดการเรียนการสอนทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ

Tinh (2010) ได้ศึกษา ทักษะคิด ความคิดเห็น และคำแนะนำจากครูผู้สอน และนักเรียนชาวเวียดนามในระดับเกรด 11 ของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแห่งหนึ่ง พบว่าหลังจากใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อจัดการเรียนการสอนทักษะการออกเสียง นักเรียนและครูกว่าร้อยละ 80 ชอบการฝึกทักษะการออกเสียงโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษ เพราะว่า บทเพลงทำให้รู้สึกสนุกสนานไม่น่าเบื่อ ทำให้ผู้เรียนมีความตั้งใจในการฝึกการออกเสียงคำศัพท์ที่อยู่ในบทเพลง และยังทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายในขณะที่ฝึกทักษะการออกเสียง อย่างไรก็ตาม การเลือกเพลงมาจัดการเรียนการสอนควรคำนึงถึงความเร็วของบทเพลงและความชัดของการออกเสียงในเพลงนั้นๆ นอกจากนี้ กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนควรได้รับการออกแบบมาอย่างดีสำหรับการฝึกทักษะการออกเสียง

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การใช้เพลงประกอบการสอนทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ นอกจากจะสามารถพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีแล้ว เพลงยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลินในการเรียน จดจำบทเรียนได้มากขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยางค์ซึ่งเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อทราบผลต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเนนงมุดวิทยา จังหวัดสุรินทร์ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 27 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ รวม 16 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 33 จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 9,065 คน จำนวน 85 โรงเรียน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเนนงมุดวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33 จำนวน 27 คน จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 กำหนดระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง โดยไม่ได้รวมคาบการทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน แบบวัดทักษะการออกเสียงก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน

3.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงประกอบการสอนและการหาคุณภาพของเครื่องมือมีขั้นตอนดังนี้

3.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยพิจารณาขอบข่ายสาระการเรียนรู้แกนกลางและตัวชี้วัด

3.1.2 ศึกษาบทเรียนจากแบบเรียนภาษาอังกฤษ Access 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบเรียนที่ใช้จัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมฤตวิทยา

3.1.3 คัดเลือกเพลงที่จะนำมาใช้สอน ศึกษาคำศัพท์ในบทเพลงและการออกเสียงของนักร้อง สำหรับเสียงพยัญชนะเป้าหมายที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน

3.1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน จำนวน 8 แผน ดัดแปลงมาจากขั้นตอนการใช้เพลงประกอบการสอนของลารอย Laroy (2008, pp.97) โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมดังนี้

1) ขั้น preparation

ครูแจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียนว่านักเรียนจะได้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะใด แจ้งบทเพลงที่จะนำมาฝึกและทำความรู้จักกับศิลปินที่ร้องเพลงนั้น

2) ขั้น procedure

(1) นักเรียนฟังเพลงและสร้างความคุ้นเคยกับทำนองเพลงโดยฟังเพลงอย่างน้อยสองรอบ จากนั้นครูให้นักเรียนฟังคำศัพท์จากเพลงซึ่งเป็นคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน

(2) นักเรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาจากบทเพลงที่ฟัง นักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับปัญหาของการออกเสียงพยัญชนะดังกล่าว ฝึกออกเสียงพร้อมกัน

3) ขั้น follow-up

นักเรียนทดสอบออกเสียงเป็นรายบุคคลร้องเพลงร่วมกันอย่างสนุกสนาน นักเรียนทำท่าทางประกอบและเน้นให้ร้องเสียงพยัญชนะที่ฝึกในครั้งนี้ออกมาดังๆ

แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้เพลงประกอบการฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา มีทั้งหมด 8 แผนๆละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะ /v/ ใช้เพลง No lie

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะ /ð/ ใช้เพลง These day

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะ /θ/ ใช้เพลง I think of you

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การออกเสียงพยัญชนะ /ʃ/ ใช้เพลง Shake it of

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การออกเสียงพยัญชนะ /tʃ/ ใช้เพลง Where is the love?

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การออกเสียงพยัญชนะ /z/ ใช้เพลง Attention

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 การออกเสียงพยัญชนะ /dʒ/ ใช้เพลง Moves like Jagger

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 การออกเสียงพยัญชนะ /z/ ใช้เพลง Zombie

3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาแล้วดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญจากศูนย์พัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสภามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการวัดผลประเมินผลเพื่อความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content Validity) จากนั้นจึงหาค่าความเหมาะสมกับเนื้อหา (IOC) โดยมีเกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น (บุญเชิด ภิญโญอนันต์ 2526, อ้างถึงใน พรรณนที โชติพงษ์ 2552:34) ดังนี้

+1 แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับเนื้อหา

0 ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับเนื้อหา

-1 แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่เหมาะสมกับเนื้อหา

จากนั้นผู้วิจัยจึงรวบรวมผลการพิจารณาความเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน โดยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 8 แผนมีค่าความเหมาะสมสูงกว่า 0.5 และมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.90

3.2 การสร้างแบบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน ก่อนและหลังเรียน

แบบวัดทักษะการออกเสียงก่อนและหลังเรียนเป็นการทดสอบปากเปล่า (Oral test) โดยให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน จำนวน 40 คำ มีวิธีการสร้างแบบวัดทักษะการออกเสียง ดังนี้

3.2.1 ศึกษาหลักการและวิธีการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ

3.2.2 เลือกคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมณีวิทยา

3.2.3 จัดทำแบบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนจำนวน 40 คำ ประกอบด้วย เสียงพยัญชนะ / v /, / ั /, / ุ /, / ฤ /, / ฌ /, / ฎ /, / ฏ / ในตำแหน่งต้น พยางค์ เสียงละ 5 คำ เสียงพยัญชนะ / ฎ / ในตำแหน่งท้ายพยางค์ จำนวน 5 คำ นักเรียนทดสอบออกเสียงโดยการออกเสียงให้ครูฟัง ครูสังเกตวิธีการออกเสียงและคุณภาพของเสียงที่ออกมาว่าถูกต้องหรือผิด ได้คุณภาพหรือไม่

3.2.4 นำแบบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา แล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญจากศูนย์พัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสภวิทยเขต 7 สพม.33 จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา รูปแบบการทดสอบทักษะการออกเสียงและการวัดผลประเมินผลเพื่อความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content Validity) จากนั้นจึงหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีเกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น (บุญเชิด ภิญโญอนันต์ 2526:89-91 อ้างถึงใน พรพรรณที่ โชติพงษ์ 2552:34) ดังนี้

- +1 แน่ใจว่าแบบวัดทักษะการออกเสียงสอดคล้องกับเนื้อหา
- 0 ไม่แน่ใจว่าแบบวัดทักษะการออกเสียงสอดคล้องกับเนื้อหา
- 1 แน่ใจว่าแบบวัดทักษะการออกเสียงไม่สอดคล้องกับเนื้อหา

จากนั้นผู้วิจัยจึงรวบรวมผลการพิจารณาความเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

3.3 การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.3.1 ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ การประเมินความพึงพอใจ และเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอน

3.3.2 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน โดยกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) ชนิดตัวเลือก 5 ระดับ คือ พอใจมากที่สุด พอใจมาก พอใจปานกลาง พอใจน้อย และพอใจน้อยที่สุด จำนวน 10 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนนของแบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน มีดังนี้

พอใจ มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
พอใจ มาก	ให้	4	คะแนน
พอใจ ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
พอใจ น้อย	ให้	2	คะแนน

พอใจ น้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

3.3.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา แล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญจากศูนย์พัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสทวิทยาเขต 7 สพม.33 จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำนวน 2 ท่าน จากนั้นจึงหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีเกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น (บุญเชิด ภิญญโณ นันต์ 2526:89-91 อ้างถึงใน พรรณนที โชติพงษ์ 2552:34) ดังนี้

- +1 แน่ใจว่าแบบประเมินความพึงพอใจสอดคล้องกับเนื้อหา
- 0 ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินความพึงพอใจสอดคล้องกับเนื้อหา
- 1 แน่ใจว่าแบบประเมินความพึงพอใจไม่สอดคล้องกับเนื้อหา

จากนั้นผู้วิจัยจึงรวบรวมผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน โดยแบบประเมินความพึงพอใจทั้ง 10 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องสูงกว่า 0.5 และมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.83

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยกึ่งทดลอง (Experimental research) ที่เลือกใช้แบบแผนการทดลองแบบ One- group Pretest- Posttest Design ดังแสดงในตาราง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T1	X	T2

T1 แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง
X แทน	การจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงประกอบการสอน
T2 แทน	การทดสอบหลังการทดลอง

4.2 วิธีดำเนินการทดลอง

4.2.1 ดำเนินการขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนนางมดวิทยา เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

4.2.2 ดำเนินการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) ด้วยแบบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

4.2.3 ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเอง จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ในระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง ของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

4.2.4 ดำเนินการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) ด้วยแบบทดสอบชุดเดิม เพื่อวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา

4.2.5 ดำเนินการประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา

4.2.6 นำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังต่อไปนี้

5.1.1 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน

5.1.2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน

5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.2.1 สถิติพื้นฐานใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard Deviation)

5.2.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพเครื่องมือ โดยหาค่า ดังนี้

1) การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน จากค่า IOC

3) การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน โดยทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-test for dependent samples) ใช้วิธีคำนวณจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

5.2.3 การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับค่อนข้างน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง	ความพึงพอใจระดับน้อย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมฤตวิทยา จังหวัดสุรินทร์ มีนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 27 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูล

n แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

\bar{x} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดทักษะการออกเสียงและแบบประเมินความพึงพอใจ

S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t แทน ค่าสถิติจากการแจกแจงแบบที (t - distribution)

* แทน ค่าระดับนัยสำคัญของการทดสอบ

2. ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน

2.2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้เพลงประกอบการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนนางมณีวิทย

การทดสอบ	จำนวนข้อสอบ	n	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	40	27	4.33	1.966	63.765*	.000
หลังเรียน	40	27	25.03	1.747		

จากตารางที่ 4.1 พบว่านักเรียนมีคะแนนสอบก่อนเรียนเฉลี่ย เท่ากับ 4.33 มีคะแนน หลังเรียนเฉลี่ย เท่ากับ 25.03 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบทั้งสองครั้ง พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนสูง กว่าคะแนนสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

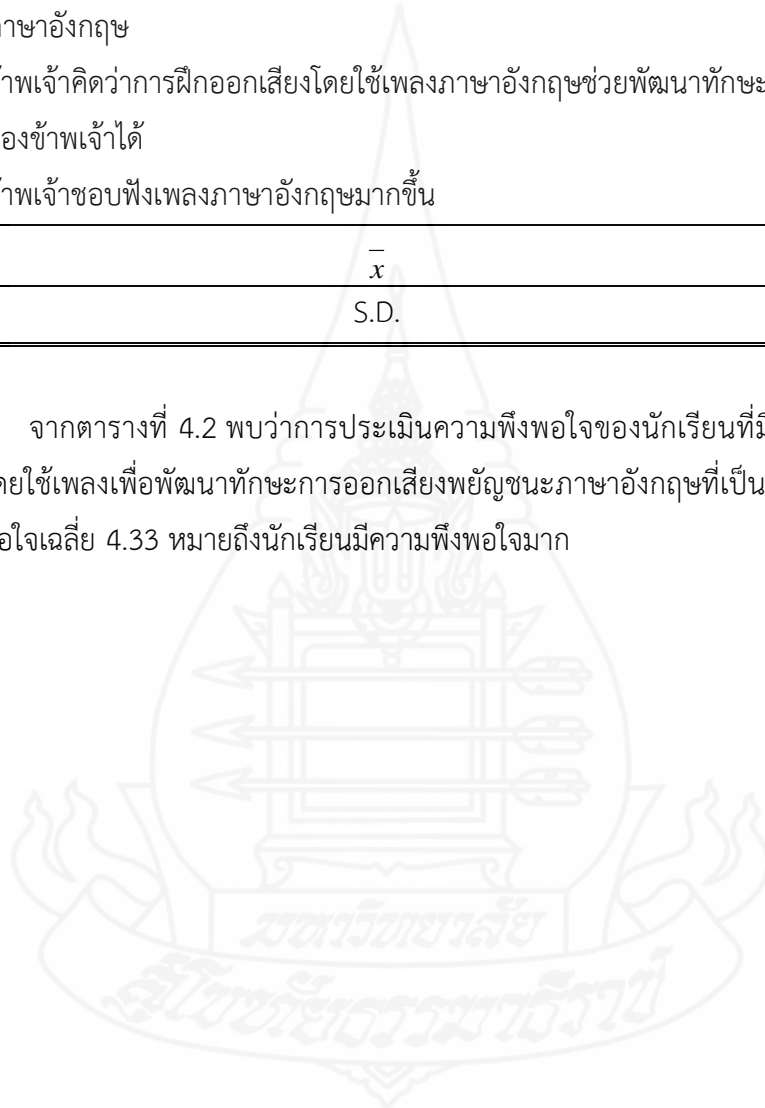
ตารางที่ 4.2 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียง พยัญชนะที่เป็นปัญหา

ข้อที่	ประเด็นการประเมินความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย
1	ข้าพเจ้าชอบการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงประกอบการสอน	4.29
2	ข้าพเจ้ารู้วิธีการออกเสียงพยัญชนะให้ถูกต้องมากขึ้นจากการเรียนการสอนโดยใช้เพลง	4.33
3	กิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะโดยใช้เพลงสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.33
4	กิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการออกเสียงมากขึ้น	4.25
5	กิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจความแตกต่างของการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทยมากขึ้น	4.25
6	การได้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงทำให้การพูดภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าสามารถพัฒนาได้	4.18

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นการประเมินความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย
7	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง	4.03
8	ข้าพเจ้าคิดว่าการออกเสียงให้ถูกต้องเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ	4.37
9	ข้าพเจ้าคิดว่าการฝึกออกเสียงโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาทักษะการฟังของข้าพเจ้าได้	3.81
10	ข้าพเจ้าชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.48
	\bar{x}	4.33
	S.D.	0.260

จากตารางที่ 4.2 พบว่าการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยางค์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหานั้น นักเรียนมีความพึงพอใจเฉลี่ย 4.33 หมายถึงนักเรียนมีความพึงพอใจมาก



บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมุดวิทยา จังหวัดสุรินทร์ ครอบคลุมสาระสำคัญ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1 เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33 จังหวัดสุรินทร์

1.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33 จังหวัดสุรินทร์

2. สมมติฐานการวิจัย

การใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้นหลังการทดลอง

3. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33 จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 9,065 คน จำนวน 85 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมุดวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 33 จำนวน 27 คน ใน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาสภาพปัญหาทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาตามระเบียบวิธีวิจัย

4.2 สร้างเครื่องมือการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน แบบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา แบบ

ประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา

4.3 นำเครื่องมือที่ได้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ นำมาปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

4.4 เก็บรวบรวมข้อมูลและนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน สรุปและอภิปรายผล

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ดำเนินการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) โดยใช้แบบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาจำนวน 40 คำ ให้นักเรียนทดสอบออกเสียงทีละคำ

5.2 ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยสอนด้วยตนเอง ในระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง ของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

5.3 ดำเนินการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) ด้วยแบบทดสอบชุดเดิม เพื่อวัดความสามารถด้านการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา

5.4 ประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนโดยใช้แบบประเมิน

5.5 นำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้เพลงประกอบการสอน วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย และการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent Sample Test วิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนโดยหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1. สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏสาระสำคัญโดยสรุปได้ดังนี้

1.1 การใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน ทำให้การออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า การใช้เพลงประกอบการสอนส่งผลให้นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องมากขึ้นหลังการทดลอง

1.2 การประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน ปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ย 4.33 แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. อภิปรายผล

การใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางนุกวิทยา จังหวัดสุรินทร์ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 จากการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองแสดงให้เห็นว่า การใช้เพลงประกอบการสอนทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 4.33 ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 25.03 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการใช้เพลงประกอบการสอน ทำให้คะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นถึงร้อยละ 76.55 และมีค่า t เท่ากับ 63.765 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า การใช้เพลงประกอบการสอนส่งผลให้หลังการทดลองนักเรียนมีทักษะในการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหามากขึ้นกว่าก่อนการทดลอง เพลงสามารถนำมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เมื่อนักเรียนได้ฟังเพลงหลายๆครั้ง ทำนองเพลงจะช่วยให้นักเรียนจดจำวิธีการออกเสียงคำนั้นๆ ได้ดี และเมื่อฝึกออกเสียงตามก็จะทำให้นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง นอกจากนี้เพลงยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังจากภาษาที่ได้มาตรฐาน ทำให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ และเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนได้สังเกตคุณสมบัติอื่นของภาษาพูด เช่น การเชื่อมคำ การลดเสียง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาที่ได้ยินมากขึ้น (Romero, 2011:17; Nicoleta,2015:173; British Council, 2019: online)

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละครั้งผู้วิจัยสังเกตเห็นความร่าเริง ความกล้าแสดงออก ความรู้สึกผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียดของนักเรียน และฝึกออกเสียงแบบไม่เขินอาย เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ตามขั้นตอนกิจกรรมการเรียนการสอน ก็จะทำให้นักเรียนเข้าใจปัญหาการออกเสียงวิธีการออกเสียง และสามารถออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาอย่างถูกต้อง เช่น ในการฝึกการออกเสียงพยัญชนะ /v/ เมื่อนักเรียนได้ยินเสียงคำว่า vibe จากเพลง No lie นักเรียนก็เกิดความสงสัยในเบื้องต้นว่าเสียงพยัญชนะต้นของคำนี้ ออกเสียง คล้าย “ฟ” หรือ “ว” ในภาษาไทย แต่เขียนด้วยพยัญชนะ v ซึ่งนักเรียนมักจะใช้ “ว” แทน ทำให้ออกเสียงผิด เมื่อนักเรียนได้ฟังเพลง และปฏิบัติตามกิจกรรมการสอนของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ก็จะทำให้เกิดความเข้าใจเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย และออกเสียงได้ถูกต้อง นักเรียนสามารถจดจำวิธีการออกเสียงพยัญชนะ /v/ ได้เป็นอย่างดี เมื่อพบเสียง /v/ ในคำศัพท์คำอื่นหรือในบทเพลงอื่นนอกจากคาบ

ทดลองนักเรียนก็สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง เช่น ผู้วิจัยเปิดเพลง Havana ในคาบสอนปกติ ซึ่งเป็นเพลงที่นักเรียนชอบและร้องตามได้ นักเรียนสามารถออกเสียง /v/ ในคำว่า Havana ได้อย่างถูกต้องถึงแม้จะอยู่ในตำแหน่งกลางคำ ซึ่งจากผลการทดสอบหลังเรียนของเสียงพยัญชนะ /v/ พบว่านักเรียนมีผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 82.11 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่าเมื่อนักเรียนออกจากห้องเรียนนักเรียนก็ยังร้องเพลงนั้นอยู่และฝึกออกเสียงตามราวกับว่าเพลงนั้นติดอยู่ในใจของนักเรียนแล้ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ Murphy (1990) ที่กล่าวว่า เมื่อผู้เรียนได้ฟังเพลงบ่อยๆ เพลงนั้นจะติดอยู่ในใจและสมองจะจดจำเอาไว้ทำให้กลไกการรับรู้ภาษาได้ทำงาน ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับเสียงในภาษาที่สอง นำไปสู่การพัฒนาทักษะการออกเสียงของตนเองได้

การนำเพลงมาใช้จัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา โดยผ่านขั้นตอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ นักเรียนได้ฟังตัวอย่างการออกเสียงจากเจ้าของภาษาซึ่งเป็นการออกเสียงที่ถูกต้องตามมาตรฐาน และฝึกออกเสียงตามได้ด้วยตนเองโดยการเลียนแบบจากบทเพลงที่ได้ฟังและวิธีการออกเสียงของนักร้อง เมื่อนักเรียนได้ฝึกตามบ่อยครั้งก็จะช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องแม่นยำมากขึ้น และนักเรียนมีความสุข ความสนุกสนานเพลิดเพลินกับการเรียน ช่วยลดความวิตกกังวลในการฝึกออกเสียง ทำให้นักเรียนมีความกล้าในการฝึกออกเสียงมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สาริณี สุวรรณพันธุ์ (2553) และ Pimwan (2555) นอกจากนี้ผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยในต่างประเทศ อาทิ Jessica (2015) และ Yustima (2017)

2.2 จากผลการประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา พบว่าคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจ เท่ากับ 4.33 แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละคาบ ผู้วิจัยจะร้องเพลงไปกับนักเรียนเสมอ สร้างบรรยากาศให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเขินอายและกล้าแสดงออก โดยการปรบมือและกระตุ้นให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบบทเพลง ให้คำปรึกษาอภิปรายร่วมกันและให้ผลย้อนกับแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลอย่างสม่ำเสมอ จากการจัดกิจกรรมตลอดระยะเวลา 16 ชั่วโมง ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักเรียนมีความตั้งใจ และสนุกสนานไปกับการฝึกทักษะการออกเสียง นักเรียนมีความกระตือรือร้นมากกว่าการฝึกออกเสียงแบบเดิม เมื่อนักเรียนทราบว่าจะมีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทเพลงก็จะแสดงอาการตื่นเต้นตั้งใจรอคอย เพราะนอกจากจะได้ฟังเพลงแล้วยังได้เห็นวีดิทัศน์ประกอบเพลง ที่สวยงาม แปลกใหม่ สนุกสนาน ทำให้นักเรียนเพลิดเพลินกับการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ Nicoleta (2015, pp.174) กล่าวว่า เพลงช่วยลดความวิตกกังวลในการออกเสียง นักเรียนบางคนไม่เต็มใจที่จะฝึกออกเสียงเนื่องจากกลัวผิด เพลงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการลดความเครียดและความวิตกกังวล ดังนั้นการใช้เพลง

ในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษจะช่วยขจัดปัญหาดังกล่าวได้ อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์ (2558, น.57) กล่าวว่า เพลงทำให้ผู้เรียนตื่นตัวมาก โดยเฉพาะเมื่อเขาต้องร้องเพลง ประมวื่อ หรือเคาะจังหวะ ประดิษฐ์ท่าเต้นประกอบ ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติและสนุกสนานเพลิดเพลินกับกิจกรรม ผู้เรียนจะจดจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับผลงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ อาทิ สุวิวิชรา มาตรโพธิ์ (2554) และ Supeno (2018) ที่พบว่า นักเรียนมีความสนใจมากต่อการใช้เพลงเพื่อฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนมีความรู้สึกเพลิดเพลินกับการเรียน ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี และนักเรียนเห็นด้วยว่าเพลงสามารถแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเองให้ดีขึ้นได้

จากข้อค้นพบของผู้วิจัย รวมทั้งความสอดคล้องกับงานวิจัย หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องนั้น สามารถสรุปได้ว่าการใช้บทเพลงประกอบการสอนส่งผลให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาได้ และนักเรียนมีความพึงพอใจมากต่อการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา

3. ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการปรับปรุงการเรียนการสอน

3.1.1 ครูควรให้ความสำคัญกับการออกเสียงในทุกๆระดับของการเรียน เนื่องจากการออกเสียงที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานของการฟังและการพูดที่ดี

3.1.2 ครูควรให้ความสำคัญกับการสอนออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย โดยครูต้องทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการออกเสียงเหล่านี้ได้อย่างถูกต้อง

3.1.3 การใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูควรรู้จักเพลงที่เป็นที่นิยมของนักเรียน รู้จักนักร้อง และสามารถร้องเพลงที่จะนำมาสอนได้

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรมีการวิจัยลักษณะเดียวกันกับนักเรียนชั้นอื่นๆ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงของนักเรียน

3.2.2 ควรศึกษาการออกเสียงเพิ่มมากขึ้น เช่น เสียงสระ เสียงควบกล้ำ และเสียงท้ายพยางค์

บรรณานุกรม



บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กัญญ์ปภัส รัตนเรืองศิลป์. (2557). *การใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์ ความรู้ด้านไวยากรณ์ และความสามารถในการฟัง พูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- จินตนา สัจจามันท์. (2550). *โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ทิพวัลย์ พันธุ์เจริญ. (2548). *การพัฒนาชุดการสอนเพลงภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกรับใหญ่ว่องกุศลกิจพิทยาคม จังหวัดราชบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- นันทนา รณเกียรติ. (2556). *สัทศาสตร์เพื่อการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- น้ำทิพย์ ขจรบุญ. (2553). *การใช้วิธีสอนโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- พนิตนาฏ ชูฤกษ์. (2559). *ออกเสียงภาษาอังกฤษยังไงไม่ให้ฝรั่งงง*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: พิมพ์พรการพิมพ์.
- พรพิมล ประสงค์พร. (2558). *การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. หน่วยที่ 13 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- พรรณนที โชติพงศ์. (2551). *การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- พูนทรัพย์ เพลินลาภ. (2557). *การใช้เกมพัฒนาทักษะการออกเสียง เพิ่มทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนหัววังวิทยาการ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.

- รสสุคนธ์ พหลเทพ. (2554). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาอังกฤษด้วยเพลงเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร. (2553). การสอนภาษาตามแนวภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิตา เขี่ยมขันติถาวร. (2556). ความรู้เบื้องต้นที่ครูภาษาอังกฤษควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียง. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2558). สารัตถะและวิทยวิธีทางภาษาอังกฤษ. หน่วยที่ 1 หลักการใช้ภาษาอังกฤษ. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์. (2538). ทฤษฎีและแนวคิดในการสร้างแบบทดสอบสมิทธิภาพทางภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภวัลย์ ชูมี. (2557). ผลการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกาบัง จังหวัดสตูล. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, นนทบุรี.
- เศรษฐวิทย์. (2550). พาไปดูฝรั่งเขาออกเสียง. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เม็ดทราย.
- สาริณี สุวรรณพันธุ์. (2553). การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมการออกเสียง ความรู้ทางด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- สุวิษรา มาตรโพธิ์. (2554). การพัฒนาทักษะการฟังและการฝึกออกเสียงโดยใช้เพลงคาราโอเกะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาวิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์. (2558). สื่อสภาพจริงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. ใน หน่วยที่ 11 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อรุณรัศมี แก้วลอย. (2555). การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

- อารีรักษ์ มีแจ้. (2558). การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. หน่วยที่ 6 *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่บูรณาการทักษะการฟังและการพูด*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อิศรางค์ นุชประยูร. (2561). *ภาษาอังกฤษออกเสียงอย่างไรฝรั่งจะเข้าใจง่าย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อังคณา จันทะแสง.(2551). *การฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (การศึกษาค้นคว้าอิสระ วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ฤทัย พานิช. (2559). การจัดการเรียนภาษาที่สองโดยใช้วิธีการสอนไวยากรณ์-แปล. *วารสารมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร*. 13(1), 69-75.
- Binturki, T.A. (2008). *Analysis of Pronunciation Errors of Saudi ESL Learners*. (Master of Arts Degree, Southern Illinois University Carodale).
- British Council. (2019). *เพลงช่วยพัฒนาภาษาอังกฤษได้อย่างไร*. Retrieve from <http://britishcouncil.or.th/English>.
- Cameron, L. (2001). *Teaching languages to young learners*. Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Celce-Murcia, M., Brinton, D.M., Goodwin, J.M., and Grinder, B.D. (2010). *Teaching pronunciation: A course and reference guide*. 2nd ed. New York: Cambridge University Press.
- Corder, S.P. (1967). *The Significant of Learners' Errors*. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching*, (161-167). Retrieve from <http://dx.doi.org/iral>. 1967.5.1-4.161.
- Cunningham,P.A. (2001). *Student created song exercises*. Internet TESL Journal. Retrieve from:<http://itsel.org/Lessons/Cunningham-SongExercise.html>.
- Dontaolek, Sudjai. (2006). *Using English Songs to Promote Mattayomsuksa 2 Learners' Learning Past Simple Tense*. (Master of Arts Independent Study Project, Ubon Ratchathani University).
- Fries, Charles C. (1970). *Teaching and Learning English as a Foreign Language*. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- Griffiee, Dale T. (1992). *Song in Action*. New York. Prentice Hall International.

- Heaton, J.B. (1977). *Writing English Language Test*. London: Longman. Educational Leadership.55(1), 20-21.
- Hewings, M. (2004). *Pronunciation Practice Activities*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Jessica, S. (2015). *Improving the pronunciation through Listening to English Songs*. e-Journal of English Language Teaching Society(ELTS). 3(2),1-10.
- Jones, R.H. (2002). "Beyond 'Listen and repeat': Pronunciation teaching materials and theories of second language acquisition." In J. Richard and W. Renandya (eds.), *Methodology in language teaching: An anthology of current practice*, pp.184-189. Cambridge: Cambridge University Press.
- Kelly, G. (2007). *how to teach pronunciation*. UK: Bluestone Press, Charlbury, Oxfordshire.
- Pimwan, K. (2012). *The Effect of Teaching English Pronunciation through Songs of Prathomsuksa 4 Students at Watratchpatigaram School*. (Master's Project, M.A. Teaching English as a Foreign Language, Srinakharinwirot University).
- Pinthuyothin, P. (2010). *The use of English song to improve the pronunciation Problematic English consonant sounds for Thai learners*. Retrieve from <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/51849>. Thesis(M.A.)- CU,2011.
- Lake, R. (2002-2003). *Enhancing acquisition through music*. Retrieve from: <http://www.eric.ed.gov/PDFS/ED476597.pdf>.
- Larsen-Freeman, D.(2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. (2nd edition). Oxford: Oxford University Press.
- Lo, R., and Fai Li, H.C. (1998). *Song enhance learner involvement*. *English teaching Forum*, 36, 8-11.
- Millington, .N.T. (2011). *Using Songs Effectively to teach English to Young Learners*. *Language Education in Asia*, 2(1),134-141.
- Murphy, J. (2003). "Pronunciation." In D. Nunan (ed.), *Practical English Language Teaching*. New York: McGraw Hill.
- Murphey, T. (1990). *The song stuck in my head phenomenon: A melodic din in the lad?* Retrieve from: http://www.kuis.ac.jp/~murphey/Tim_Murphey/Articles_Music_and_Song_files/SongStuckIMHP.pdf.

- Murphy, T. (1992). *Music and Song*. Oxford: Oxford University Press.
- Nicoleta, A. (2015). *Teaching pronunciation through song*. *Journal Plus Education*. 7(2),177-184.
- O'Connor, J.D. (2002). *Problems in Pronunciation*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Peck, Sabrina. (2001). *Developing Children's Listening and Speaking in ESL*. In Marianne Celce-Murcia(Ed.) *Teaching English as a Second or Foreign Language*. (3rd ed.). London: Thomson Learning.
- Phoowong, S. (2014). *Development of English Pronunciation Skills Through English Songs*. Retrieve from: <http://blog.bru.ac.th/2019/06/15/development-of-english-pronunciation-skills-through-english-songs/>.
- Rengifo, A.R. (2009). *Improving pronunciation through the use of karaoke in an adult English class*. Retrieve from: <http://redalyc.uaemex.mx/redalyc/pdf/1692/169214144007.pdf>.
- Romeo, D. (2011). *Using Songs to encourage Sixth Graders to Develop English Speaking Skills*. *Profile*. 4(1),11-28.
- Saricoban, Arif and Metin Esen. (2000.) *Song Verse and Game for teaching*. Retrieve from <http://A://Saricoban-Songs.html>.
- Sahatsathatsana,S. (2017). *Pronunciation Problem of Thai students Learning English Phonetics: A case study at Kalasin University*. *Journal of education Mahasarakham University*. 11(4),67-84.
- Selinker, L. (1986). "Second Language Acquisition: Contrastive Analysis, Error Analysis and Related Aspects". *Interlanguage*. (pp. 173-196).
- Simpson, Adam J. (2015). " *How to use song in English language classroom*. London: British Council. Retrieved from: [https:// www.britishcouncil.org/voices-magazine/how-use-songs-english-language-classroom](https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/how-use-songs-english-language-classroom).
- Supeno. (2018). *Using songs to improve students'pronunciation.Proceeding of the 65th TEFLIN International conference, University Negeri Makassar,Indonesia*. 65(1),339-346.
- Tanyaporn Araya.(2002). "Pronunciation Clinic," *PASAA*. 33,92-105.

- Tarone, Elaine E. (1987). *"The Phonology of Interlanguage"*. Interlanguage Phonology. (pp.70-71).
- Thongsin,N. (2007). *The Study of English pronunciation problems for Thai learners*. (Independent Study, Naresuan University).
- Tinh, L.T. (2010). *Using songs to teach English sounds to 11th from students at Nguyen GiaThieuHighschool*.Retrievfrom:<http://www.scribd.com/doc/32025746/USINGSONG-TO-TEACH-ENGLISH-TO-11TH-FORM-STUDENTS-AT-NGUYEN-GIA-THIEU-HI-SCHOOL>.
- Ur,P. (2000). *A Course in Language Teaching Practice and Theory: Teaching Pronunciation*. United Kingdom : Cambridge University Press
- Vilaikasame, Monthol. (2007). *Teaching Adjective and Noun Collocations through Songs*. (Master of Arts Independent Study Project, Ubon Ratchathani University).
- Walker, R. (2015). *Teaching the Pronunciation of English as a Lingua Franca*. United Kingdom : Oxford University Press.
- Varasarin, P.(2007). *An action research study of pronunciation training, Language learning strategies and speaking confidence. Doctoral Resertion. School of Education, Faculty of Art, Education and human development, Victoria University*. Retrieve from: <http://wallaby.vu.edu./adt-WVUT20070911.162030/public/01front.pdf>.
- Yusmita, A. (2017). *The Effects of English Songs on The Seventh Grade Students' Pronunciation Achievement in Srijaya Negara Palembang*. Global expert. Jurnal Bahasa 6(1),14-20.



ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

สำเนาเอกสารขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย





ที่ ศธ ๐๕๒๒.๑๖ (ป)/๓๖๓

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๙ สิงหาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย
เรียน อาจารย์ ดร.จงกิจ วงษ์หินิจ
สิ่งที่ส่งมาด้วยโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนายธนากร ทองนำ นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน วิชาเอกภาษาอังกฤษ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง ผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๓ จังหวัดสุรินทร์ ตามโครงการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลและได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ชิ้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านเนื้อหา ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ นักศึกษางานำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๒๕๐๔-๘๕๐๕
โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗
เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา ๐๖๒๑๔๗๙๕๑๔



0/1
8 20/18
1408 60

ที่ ศธ ๐๕๒๒.๑๖ (บ)/๔๔๐

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนแม่จอนวิทยาคม

ด้วยนายธนากร ทองน้ำ นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน วิชาเอกภาษาอังกฤษ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่อง เรื่อง ผลการใช้เพลงภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๓ จังหวัดสุรินทร์

ในการนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระจาก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๓๐ คน โรงเรียนแม่จอนวิทยาคม อำเภอท่ง จังหวัดสุรินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๓๓ ระหว่างวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๒ - ๒๐ มกราคม ๒๕๖๒

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการอนุญาตให้นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ตามวัน เวลา และรายละเอียดที่นักศึกษาเสนอมาพร้อมนี้ หวังว่าจะได้รับความกรุณาจากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(Signature)

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ผู้อำนวยการโรงเรียนแม่จอนวิทยาคม
นายธนากร ทองน้ำ
ฝ่ายบัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๒๕๐๕-๘๕๐๕
โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗
เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา ๐๙๐๒๖๕๐๕๑๖

(Signature)

(Signature)

(Signature)

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ชื่อ อาจารย์ ดร.จงกิจ วงษ์พินิจ
 สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
 วุฒิการศึกษา ปริญญาเอก สาขาภาษาอังกฤษ (ศศ.ด.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2550)
 ปริญญาโท การสอนภาษาอังกฤษ (ศศ.ม.) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2540).

2. ชื่อ อาจารย์วิโรจน์ ทองปลิว
 สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
 วุฒิการศึกษา Candidate, Ph.D. Linguistics, Manipur University, India
 M.A. English (Teaching English as Second Language), Central Institute
 of English and Foreign Languages, Hyderabad, India (ICCR Scholar 2003-2005)

3. ชื่อ นางสาวดวงตา มอนดี
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนประสาทวิทยาคาร อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์
 วุฒิการศึกษา M.A. (Teaching English as a Foreign Language, International Program),
 Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand
 ค.บ. ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ข
แผนการจัดการเรียนรู้



แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การฝึกออกเสียง / ʃ / โดยใช้เพลง Shake it of
 วิชา ภาษาอังกฤษ อ21102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 2 ชั่วโมง
 ผู้สอน นายธนากร ทองนำ

สาระสำคัญ

การใช้เพลงในการพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะให้ถูกต้อง เป็นการฝึกให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญในการออกเสียง และความแตกต่างของการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนไม่ควรนำเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาแทนเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ การสร้างความเข้าใจในเรื่องนี้จะช่วยลดข้อผิดพลาดในการสื่อสารและเสริมสร้างความมั่นใจในการออกเสียงมากขึ้น

มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด ต. 2.2 ม. 1/1 บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยค ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถบอกวิธีการออกเสียงพยัญชนะ / ʃ / ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะ / ʃ / ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถร้องเพลงด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน

สาระการเรียนรู้

1. วิธีการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน คือเสียง / ʃ / ที่ปรากฏในเพลง shake it off ของ Taylor Swift

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 Preparation

1. แจกวัสดุประสงค์ให้นักเรียนทราบว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้เป็นการฝึกออกเสียงพยัญชนะ / ʃ / จากการฟังเพลง shake it off ของ Taylor swift

2. แจ้งให้นักเรียนทราบว่า นักเรียนจะได้ฟังเพลง Shake it off ของ Taylor Swift ครูถามนักเรียนเพื่อกระตุ้นความสนใจ เช่น Do you know Taylor Swift ? / Where is she from? นักเรียนช่วยกันตอบ จากนั้นครู ให้ข้อมูลเพิ่มเติม โดยเล่าประวัติของ Taylor Swift และผลงานโดดเด่นให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 Procedure

3. นักเรียนฟังวีดิทัศน์เพลง shake it off ต้นฉบับจากเครื่องเล่นวีดิทัศน์ในห้องเรียน ฟังและดูอย่างน้อย 2 รอบ เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับทำนองเพลง

4. นักเรียนรับเนื้อเพลง แล้วให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะ // ที่ปรากฏในเพลง shake it off จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันตอบว่ามีคำใดบ้าง

5. นักเรียนฟังเพลง shake it off 2-3 ครั้ง โดยเน้นให้นักเรียนฟังคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะ // ในท่อน Hook ของเพลง ที่ร้องว่า

'Cause the players gonna play, play, play, play, play
And the haters gonna hate, hate, hate, hate, hate
Baby, I'm just gonna shake, shake, shake, shake, shake
I shake it off, I shake it off
Heartbreakers gonna break, break, break, break, break
And the fakers gonna fake, fake, fake, fake, fake
Baby, I'm just gonna shake, shake, shake, shake, shake
I shake it off, I shake it off

นักเรียนฝึกออกเสียง // จากคำว่า shake ให้เหมือนที่ได้ยินจากเพลง

6. นักเรียนฝึกออกเสียง // พร้อมกันทั้งห้อง โดยครูนำเสนอคำศัพท์นอกเหนือจากบทเพลง ได้แก่คำว่า shoe, show, ship และ sheep

7. ครูตั้งคำถามว่า เสียงพยัญชนะ // มีความคล้ายคลึงกับเสียงพยัญชนะในภาษาไทยหรือไม่ ถ้ามีคือเสียงใด จากนั้นนักเรียนศึกษาวิธีการออกเสียงพยัญชนะ // ในใบความรู้เรื่องเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนไทยแล้วให้นักเรียนดูวิดีโอการ cover เพลงนี้ เพื่อให้ได้สังเกตริมฝีปากเวลาออกเสียงคำนั้น และการใช้อวัยวะในช่องปาก เพื่อให้นักเรียนฝึกได้ถูกต้อง นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์อีกครั้ง โดยจับคู่กับเพื่อน ครูสังเกตการทำกิจกรรมและคอยให้คำชี้แนะ

ขั้นที่ 3 Follow - up

8. นักเรียนทดสอบออกเสียงคำศัพท์ ได้แก่ shake, shoe, show, ship และ sheep
9. นักเรียนร้องเพลงพร้อมกันทั้งห้อง อาจแบ่งท่อนกันร้องเป็นกลุ่มเพื่อเพิ่มความสนุกสนาน และทำท่าทางประกอบ

สื่อการสอน

1. เนื้อเพลง shake it off
2. ใบความรู้
3. โทรทัศน์
4. วีดิทัศน์เพลงต้นฉบับ และวีดิทัศน์ cover ของเพลง shake it off

การวัดและประเมินผล

วัตถุประสงค์	เครื่องมือ	วิธีการวัด	เกณฑ์การผ่าน
1. วัดจากการบอกวิธีการออกเสียง //	แบบสังเกตการออกเสียง	ให้นักเรียนบอกวิธีการออกเสียงพยัญชนะ //	ร้อยละ 100
2. วัดจากการทดสอบออกเสียงคำศัพท์	แบบทดสอบออกเสียงสังเกตการออกเสียง	ฟังและสังเกตวิธีการออกเสียงของนักเรียน	ร้อยละ 80
3. วัดจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม	แบบประเมินพฤติกรรมในชั้นเรียน	สังเกตพฤติกรรมนักเรียน	ระดับดี

แบบทดสอบการออกเสียง //

1. จงบอกวิธีการออกเสียง // (นักเรียนพูดปากเปล่า)
2. จงออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (นักเรียนออกเสียงให้ครูฟัง)

คำศัพท์	ออกเสียงถูก	ออกเสียงผิด
1. shake		
2. shoe		
3. ship		
4. show		
5. sheep		

แบบประเมินพฤติกรรมในชั้นเรียน

ที่	พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ (คะแนน)			
		เป็นประจำ (3)	บางครั้ง (2)	น้อยครั้ง (1)	ไม่ทำเลย (0)
1	ทำกิจกรรมเสร็จทันเวลาที่กำหนด				
2	เอาใจใส่งานที่ได้รับมอบหมาย				
3	แก้ไขข้อบกพร่องของตนเองให้ดีขึ้น				
4	มีความร่าเริง กล้าแสดงออก				
5	มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในชั้นเรียน				

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมในชั้นเรียน

ระดับคุณภาพ	เกณฑ์การตัดสิน
ดีเยี่ยม	ได้คะแนนระหว่าง 13 – 15 คะแนน และไม่มีผลการประเมินข้อใดต่ำกว่า 2 คะแนน
ดี	ได้คะแนนระหว่าง 10 – 12 คะแนน และไม่มีผลการประเมินข้อใดข้อหนึ่งได้ 0 คะแนน
ผ่าน	ได้คะแนนระหว่าง 8 – 11 คะแนน และไม่มีผลการประเมินข้อใดข้อหนึ่งได้ 0 คะแนน
ไม่ผ่าน	ได้คะแนนระหว่าง 0 – 7 คะแนน

ใบความรู้เรื่อง เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนไทย

สัทอักษร	ลักษณะเสียงที่ออก	ฐานกรณ์	ตัวอย่างคำศัพท์
/v/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง /เวอะ/ใกล้เคียงกับเสียง “ว” ออกเสียงโดยให้ฟันบนแตะริมฝีปากล่างลงจะเสียดตลอด ออกมาระหว่างฟันและปลายลิ้น	ฐานริมฝีปาก ล่าง และฟัน บน	Van, view Never, river Have, save
/θ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง/เทอะ/ใกล้เคียงกับเสียง “ท” ออกเสียงโดยทำให้เกิดช่องแคบๆในปากให้ปลาย ลิ้นอยู่ระหว่างฟันบนและฟันล่างลงจะเสียดตลอดออกมา ระหว่างฟันและปลายลิ้น	ฐานฟันบน ฟันล่าง และลิ้นส่วน หน้า	thing, thank everything, nothing teeth, death
/ð/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง /เดอะ/ใกล้เคียงกับเสียง “ด” ออกเสียงโดยทำให้เกิดช่องแคบๆในปากให้ปลายลิ้นอยู่ ระหว่างฟันบนและฟันล่างลงจะเสียดตลอดออกมา ระหว่างฟันและปลายลิ้น	ฐานฟันบน ฟันล่าง และลิ้นส่วน หน้า	the, they brother, father smooth, with
/z/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง /เซอะ/ใกล้เคียงกับเสียง “ซ” ออกเสียงโดยทำให้เกิดช่องแคบๆในปากเพดานอ่อนจะ ถูกย่นขึ้นไปเพื่อกันลมให้ออกจากปากผ่านช่องแคบนี้	ฐานปุ่มเหงือก	zebra, zoo easy, music close, has
//	เป็นเสียงไม่ก้องออกเสียง /เซอะ/ ใกล้เคียงกับเสียง “ซ” ออกเสียงโดยการปิดปากอย่างสนิทกักลมไว้ชั่วคราว แล้วปล่อยลมออกทางปากอย่างช้าๆ	ฐานเพดาน ปาก และปุ่ม เหงือก	she, shop fashion, nation English, fish
/ʒ/	เป็นเสียงก้องออกเสียง /เจอะ/ ใกล้เคียงกับเสียง “จ” ออกเสียงโดยการปิดปากอย่างสนิทกักลมไว้ชั่วคราวแล้ว ปล่อยลมออกทางปากอย่างช้าๆ	ฐานเพดาน ปาก และปุ่ม เหงือก	Television, Usually Garage,
/tʃ/	เป็นเสียงไม่ก้องออกเสียง /เซอะ/ ใกล้เคียงกับอักษร “ซ” ออกเสียงโดยการปิดปากอย่างสนิท กักลมไว้ชั่ว ครู่ แล้วปล่อยลมออกทางปากอย่างช้าๆ	ฐานเพดาน ปาก และปุ่ม เหงือก	Chair, Chicken Capture ,Picture Beach ,Such
/dʒ/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง /เจอะ/ ใกล้เคียงกับอักษร “จ” ออกเสียงโดยการปิดปากอย่างสนิท กักลมไว้ชั่วคราว แล้วปล่อยลมออกทางปากอย่างช้าๆ	ฐานเพดาน ปาก และปุ่ม เหงือก	Gem , Jacket Soldier, Age, village

ที่มา : คีตา เยี่ยมขันติถาวร. (2556). ความรู้เบื้องต้นที่ครูภาษาอังกฤษควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียง. (พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.



ภาคผนวก ค

แบบวัดทักษะการออกเสียง

แบบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 40 คำ เป็นคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนอยู่ในตำแหน่งต้นพยางค์ จำนวน 35 คำ ตำแหน่งท้ายพยางค์ จำนวน 5 คำ
2. ให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำอย่างถูกต้องและชัดเจน
3. ทดสอบโดยให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ให้ครูฟัง ออกเสียงถูกต้อง 1 คะแนน ออกเสียงผิดได้ 0



Pronunciation Test

Direction : Please pronounce the following words clearly.

Num ber	words	right	wrong	remark	Num ber	words	right	wrong	remark
1.	<u>v</u> ibe				21.	<u>ch</u> eck			
2.	<u>v</u> an				22.	<u>ch</u> in			
3.	<u>v</u> est				23.	<u>ch</u> eck			
4.	<u>v</u> ery				24.	<u>ch</u> est			
5.	<u>v</u> isit				25.	<u>ch</u> icken			
6.	<u>t</u> hese				26.	<u>j</u> ug			
7.	<u>t</u> hey				27.	<u>j</u> am			
8.	<u>t</u> his				28.	<u>j</u> uice			
9.	<u>t</u> hat				29.	<u>J</u> une			
10.	<u>t</u> hose				30.	<u>J</u> agger			
11.	<u>t</u> hink				31.	<u>z</u> oo			
12.	<u>t</u> hank				32.	<u>z</u> one			
13.	<u>t</u> hree				33.	<u>z</u> ebra			
14.	<u>t</u> hin				34.	<u>z</u> ero			
15.	<u>t</u> hief				35.	<u>z</u> ombie			

Num ber	words	right	wrong	remark	Num ber	words	right	wrong	remark
16.	<u>sh</u> ake				36.	attent <u>io</u> n			
17.	<u>sh</u> oe				37.	vacat <u>io</u> n			
18.	<u>sh</u> ip				38.	televis <u>io</u> n			
19.	<u>sh</u> ee <u>p</u>				39.	conversat <u>io</u> n			
20.	<u>sh</u> ow				40.	applicat <u>io</u> n			



ภาคผนวก ง

คะแนนทดสอบก่อน - หลังการทดลอง



ตารางที่ 4 คะแนนทดสอบก่อน – หลังการทดลองจากแบบวัดทักษะการออกเสียงพยัญชนะ
ที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน

ลำดับ	คำศัพท์	จำนวนนักเรียนที่ออกเสียงถูก (คน)	
		ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	vibe	4	25
2	van	4	27
3	vest	4	26
4	very	4	27
5	visit	4	25
6	these	2	26
7	they	4	25
8	this	4	25
9	that	3	24
10	those	3	23
11	think	5	26
12	thank	5	26
13	three	2	23
14	thin	5	22
15	thief	3	23
16	shake	8	27
17	shoe	7	26
18	ship	8	24
19	sheep	4	24
20	show	9	27
21	cheek	3	23
22	chin	3	22
23	check	4	24
24	chest	5	25
25	chicken	2	27
26	jug	3	23
27	jam	2	22
28	juice	4	24
29	june	3	25
30	Jagger	2	27

ลำดับ	คำศัพท์	จำนวนนักเรียนที่ออกเสียงถูก (คน)	
		ก่อนเรียน	หลังเรียน
31	attention	3	26
32	vacation	3	23
33	television	4	25
34	conversation	5	22
35	application	2	26
36	zoo	7	27
37	zone	3	27
38	zero	7	27
39	zebra	8	27
40	zombie	8	27
	\bar{x}	4.33	25.03
	s.d.	1.966	1.747
	t	63.765	



ผลการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะ

ตาราง 5 ตารางผลการทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนในการทดสอบออกเสียงพยัญชนะ /v /

ลำดับที่	คำศัพท์	n = 27							
		ก่อนเรียน				หลังเรียน			
		ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ
1.	vibe	4	14.81	23	85.18	25	92.59	2	7.40
2.	van	4	14.81	23	85.18	27	100	0	0.00
3.	vest	4	14.81	23	85.18	26	96.29	1	3.70
4.	very	4	14.81	23	85.18	27	100	0	0.00
5.	visit	4	14.81	23	85.18	25	92.59	2	7.40
เฉลี่ย		4.00	14.81	23	85.18	26	96.29	1	4.62

จากตารางที่ 5 สรุปได้ว่านักเรียนสามารถออกเสียง /v/ ได้ถูกต้องก่อนเรียนร้อยละ 14.81 หลังเรียน ร้อยละ 96.29 นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.11

ตาราง 6 ตารางผลการทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนในการทดสอบออกเสียงพยัญชนะ /ð /

ลำดับที่	คำศัพท์	n = 27							
		ก่อนเรียน				หลังเรียน			
		ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ
1.	these	2	7.04	25	92.59	26	96.29	1	3.70
2.	they	4	14.81	23	85.18	25	92.59	2	7.04
3.	this	4	14.81	23	85.18	25	92.59	2	7.04
4.	that	3	11.11	24	88.88	24	88.88	3	11.11
5.	those	3	11.11	23	85.18	23	85.18	4	14.81
เฉลี่ย		3.20	11.77	23.60	87.40	24.60	91.10	2.4	8.74

จากตารางที่ 6 สรุปได้ว่านักเรียนสามารถออกเสียง /ð/ ได้ถูกต้องก่อนเรียนร้อยละ 11.77 หลังเรียน ร้อยละ 91.10 นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 79.33

ตาราง 7 ตารางผลการทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนในการทดสอบออกเสียงพยัญชนะ / θ /

ลำดับ ที่	คำศัพท์	n = 27							
		ก่อนเรียน				หลังเรียน			
		ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ
1.	think	5	18.51	22	81.48	26	96.29	1	3.70
2.	thank	5	18.51	22	81.48	26	96.29	1	3.70
3.	three	2	7.04	25	92.59	23	85.18	4	14.81
4.	thin	5	18.51	22	81.48	22	81.48	5	18.51
5.	thief	3	11.11	24	88.88	23	85.18	4	14.81
เฉลี่ย		4.0	14.73	23	85.18	24	88.88	3	11.10

จากตารางที่ 7 สรุปได้ว่านักเรียนสามารถออกเสียง / θ / ได้ถูกต้องก่อนเรียนร้อยละ 14.73 หลังเรียน ร้อยละ 88.88 นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 74.15

ตาราง 8 ตารางผลการทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนในการทดสอบออกเสียงพยัญชนะ / ʃ /

ลำดับ ที่	คำศัพท์	n = 27							
		ก่อนเรียน				หลังเรียน			
		ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ
1.	shake	8	29.62	19	70.37	27	100	0	0.00
2.	shoe	7	25.92	20	74.07	26	96.29	1	3.70
3.	ship	8	29.62	19	70.37	24	88.88	3	11.11
4.	sheep	4	14.81	23	85.18	24	88.88	3	11.11
5.	show	9	33.33	18	66.66	27	100	0	0.00
เฉลี่ย		7.2	26.66	19.8	73.33	25.60	94.81	1.4	5.18

จากตารางที่ 8 สรุปได้ว่านักเรียนสามารถออกเสียง / ʃ / ได้ถูกต้องก่อนเรียนร้อยละ 26.66 หลังเรียน ร้อยละ 94.81 นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 68.15

ตาราง 9 ตารางผลการทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนในการทดสอบออกเสียงพยัญชนะ / ʧ /

ลำดับ ที่	คำศัพท์	n = 27							
		ก่อนเรียน				หลังเรียน			
		ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ
1.	cheek	5	18.51	22	81.48	27	100	0	0.00
2.	chin	6	22.22	21	77.77	27	100	0	0.00
3.	check	7	25.92	20	74.07	27	100	0	0.00
4.	chest	8	29.62	19	70.37	27	100	0	0.00
5.	chicken	9	33.33	18	66.66	27	100	0	0.00
เฉลี่ย		7	25.92	20	74.07	27.00	100	0.00	0.00

จากตารางที่ 9 สรุปได้ว่านักเรียนสามารถออกเสียง / ʧ / ได้ถูกต้องก่อนเรียนร้อยละ 25.92 หลังเรียน ร้อยละ 100.00 นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 74.08

ตาราง 10 ผลการทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนในการทดสอบออกเสียงพยัญชนะ / ʤ /

ลำดับที่	คำศัพท์	n = 27							
		ก่อนเรียน				หลังเรียน			
		ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ
1.	jug	3	11.11	24	88.88	23	85.18	4	14.81
2.	jam	2	7.04	25	92.59	22	81.48	5	18.51
3.	juice	4	14.81	23	85.18	24	88.88	3	11.11
4.	june	3	11.11	24	88.88	25	92.59	2	7.04
5.	Jagger	2	7.04	25	92.59	27	100	0	0.00
เฉลี่ย		2.80	10.22	24.20	89.62	24.20	89.62	2.80	10.29

จากตารางที่ 10 สรุปได้ว่านักเรียนสามารถออกเสียง / ʤ / ได้ถูกต้องก่อนเรียนร้อยละ 10.22 หลังเรียน ร้อยละ 89.62 นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 79.40

ตาราง 11 ตารางผลการทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนในการทดสอบออกเสียงพยัญชนะ / ʒ /

ลำดับที่	คำศัพท์	n = 27							
		ก่อนเรียน				หลังเรียน			
		ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ
1.	attention	3	11.11	24	88.88	26	96.29	1	3.70
2.	vacation	3	11.11	24	88.88	23	85.18	4	14.81
3.	television	4	14.81	23	85.18	25	92.59	2	7.04
4.	conversation	5	18.51	22	81.48	22	81.48	5	18.51
5.	application	2	7.04	25	92.59	26	96.29	2	7.04
เฉลี่ย		3.40	12.51	23.60	87.40	24.40	90.36	2.80	10.22

จากตารางที่ 11 สรุปได้ว่านักเรียนสามารถออกเสียง / ʒ / ได้ถูกต้องก่อนเรียนร้อยละ 12.51 หลังเรียน ร้อยละ 90.36 นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 77.85

ตาราง 12 ตารางผลการทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนในการทดสอบออกเสียงพยัญชนะ / z /

ลำดับ ที่	คำศัพท์	n = 27							
		ก่อนเรียน				หลังเรียน			
		ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ
1.	zoo	7	25.92	20	74.07	27	100	0	0.00
2.	zone	3	11.11	24	88.88	27	100	0	0.00
3.	zero	7	25.92	21	77.77	27	100	0	0.00
4.	zebra	8	29.62	19	70.37	27	100	0	0.00
5.	zombie	8	29.62	19	70.37	27	100	0	0.00
เฉลี่ย		6.60	24.43	20.60	76.29	27	100	0.00	0.00

จากตารางที่ 12 สรุปได้ว่านักเรียนสามารถออกเสียง / z / ได้ถูกต้องก่อนเรียนร้อยละ 24.43 หลังเรียน ร้อยละ 100 นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 75.57

ภาคผนวก จ

แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลง
เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียน



**แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะ
การออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน**

คำชี้แจง

1. ข้อความในแบบประเมินความพึงพอใจฉบับนี้ เป็นความรู้สึกต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน
 2. ให้นักเรียนพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อตรงกับความพึงพอใจของนักเรียนมากน้อยเพียงใด
 3. ข้อความแต่ละข้อมีให้เลือก 5 ช่อง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่เป็นความรู้สึกที่แท้จริงของตนเพียงข้อละ 1 ช่อง
 4. การตอบแบบประเมินความพึงพอใจต่อการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา ไม่มีถูกหรือผิดและไม่มีผลต่อคะแนน หรือผลการเรียนของนักเรียน
 5. ขอให้นักเรียนทำจนครบทุกข้อ
ซึ่งมีเกณฑ์การตอบดังต่อไปนี้
- | | | |
|---|---------|----------------|
| 5 | หมายถึง | พอใจมากที่สุด |
| 4 | หมายถึง | พอใจมาก |
| 3 | หมายถึง | พอใจปานกลาง |
| 2 | หมายถึง | พอใจน้อย |
| 1 | หมายถึง | พอใจน้อยที่สุด |

อนึ่ง ในการตอบคำถามนี้จะเป็นความลับ และไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียน นักเรียนมีอิสระการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงวิธีการสอนของครู และจะมีคุณค่ามากที่สุดก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบคำถามตรงกับความเป็นจริง

**แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้เพลง
ในการฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน**

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	ข้าพเจ้าชอบการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงประกอบการสอน					
2	ข้าพเจ้ารู้วิธีการออกเสียงพยัญชนะให้ถูกต้องมากขึ้นจากการเรียนการสอนโดยใช้เพลง					
3	กิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะโดยใช้เพลงสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
4	กิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการออกเสียงมากขึ้น					
5	กิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจความแตกต่างของการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทยมากขึ้น					
6	การได้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงทำให้การพูดภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าสามารถพัฒนาได้					
7	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง					
8	ข้าพเจ้าคิดว่าการออกเสียงให้ถูกต้องเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ					
9	ข้าพเจ้าคิดว่าการฝึกออกเสียงโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาทักษะการฟังของข้าพเจ้าได้					
10	ข้าพเจ้าชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษมากขึ้น					

ภาคผนวก ฉ

ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียน

ต่อการใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหา



ตารางที่ 13 ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เพลงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คนที่	ข้อ/ระดับความพึงพอใจ									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	4	4	5	5	4	4	5	4	4	5
2	4	5	4	4	4	5	4	4	4	4
3	5	4	4	4	4	5	4	5	4	5
4	4	3	5	3	4	4	4	4	3	4
5	3	4	4	3	4	4	3	4	3	4
6	4	4	4	4	5	5	4	4	4	4
7	4	4	4	4	4	4	3	4	3	4
8	5	5	5	5	5	4	4	5	4	5
9	5	5	4	4	4	4	4	5	4	5
10	5	4	4	4	4	4	5	4	4	4
11	3	3	4	4	3	3	4	4	3	4
12	4	5	5	4	4	4	4	4	4	4
13	4	5	5	4	4	4	4	5	4	4
14	4	4	4	5	5	5	4	5	4	5
15	5	4	4	4	5	4	4	4	4	5
16	5	4	4	4	5	4	4	4	4	5
17	5	5	4	5	5	4	4	5	4	5
18	5	4	5	5	4	4	4	5	5	4
19	4	4	4	5	5	4	4	4	4	4
20	4	4	5	4	5	4	4	4	4	4
21	5	5	4	5	4	5	4	5	4	5
22	3	4	4	4	3	4	4	5	4	5
23	4	5	5	4	5	4	4	4	4	5
24	5	5	5	4	4	4	4	4	3	4
25	4	5	4	4	4	5	5	4	4	5
26	4	5	4	5	4	4	4	5	3	4
27	5	4	4	5	4	4	4	4	4	5
เฉลี่ย	4.29	4.33	4.33	4.25	4.25	4.18	4.03	4.37	3.81	4.48
เฉลี่ย	4.33									



ภาคผนวก ช

คะแนนคุณภาพของเครื่องมือ (IOC)

ตารางที่ 14 ค่าดัชนีความเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับ
จุดประสงค์การเรียนรู้

แผนการ จัดการเรียนรู้ ที่	หัวข้อที่ประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	3	1
	2. ตัวชี้วัด	+1	0	+1	2	0.66
	3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	4. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	5. กิจกรรมการเรียนการสอน	0	+1	+1	2	0.66
	6. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	7. การวัดผลประเมินผล	+1	+1	+1	3	1
2	1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	3	1
	2. ตัวชี้วัด	+1	0	+1	2	0.66
	3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	4. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	5. กิจกรรมการเรียนการสอน	0	+1	+1	2	0.66
	6. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	7. การวัดผลประเมินผล	+1	+1	+1	3	1
3	1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	3	1
	2. ตัวชี้วัด	+1	0	+1	2	0.66
	3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	4. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	5. กิจกรรมการเรียนการสอน	0	+1	+1	2	0.66
	6. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	7. การวัดผลประเมินผล	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 14 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ ที่	หัวข้อที่ประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
4	1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	3	1
	2. ตัวชี้วัด	+1	0	+1	2	0.66
	3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	4. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	5. กิจกรรมการเรียนการสอน	0	+1	+1	2	0.66
	6. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	7. การวัดผลประเมินผล	+1	+1	+1	3	1
5	1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	3	1
	2. ตัวชี้วัด	+1	0	+1	2	0.66
	3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	4. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	5. กิจกรรมการเรียนการสอน	0	+1	+1	2	0.66
	6. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	7. การวัดผลประเมินผล	+1	+1	+1	3	1
6	1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	3	1
	2. ตัวชี้วัด	+1	0	+1	2	0.66
	3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	4. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	5. กิจกรรมการเรียนการสอน	0	+1	+1	2	0.66
	6. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	7. การวัดผลประเมินผล	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 14 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ ที่	หัวข้อที่ประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
7	1. สารสำคัญ	+1	+1	+1	3	1
	2. ตัวชี้วัด	+1	0	+1	2	0.66
	3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	4. สารการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	5. กิจกรรมการเรียนการสอน	0	+1	+1	2	0.66
	6. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	7. การวัดผลประเมินผล	+1	+1	+1	3	1
8	1. สารสำคัญ	+1	+1	+1	3	1
	2. ตัวชี้วัด	+1	0	+1	2	0.66
	3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	4. สารการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	5. กิจกรรมการเรียนการสอน	0	+1	+1	2	0.66
	6. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1
	7. การวัดผลประเมินผล	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความเที่ยงตรงของแบบประเมินความพึงพอใจต่อการ
การใช้เพลงในการฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน

ข้อที่	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	ข้าพเจ้าชอบการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงประกอบการสอน	+1	+1	+1	3	1
2	ข้าพเจ้ารู้วิธีการออกเสียงพยัญชนะให้ถูกต้องมากขึ้นจากการเรียนการสอนโดยใช้เพลง	0	+1	+1	2	0.66
3	กิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะโดยใช้เพลงสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	+1	+1	+1	3	1
4	กิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการออกเสียงมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1
5	กิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจความแตกต่างของการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทยมากขึ้น	+1	+1	0	2	0.66
6	การได้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงทำให้การพูดภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าสามารถพัฒนาได้	+1	0	+1	2	0.66
7	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง	+1	+1	+1	3	1
8	ข้าพเจ้าคิดว่าการออกเสียงให้ถูกต้องเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ	0	+1	+1	2	0.66
9	ข้าพเจ้าคิดว่าการฝึกออกเสียงโดยใช้เพลงภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาทักษะการฟังของข้าพเจ้าได้	+1	+1	+1	3	1
10	ข้าพเจ้าชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษมากขึ้น	0	+1	+1	2	0.66

ตารางที่ 16 ค่าดัชนีความเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความเที่ยงตรงของแบบทดสอบการออกเสียง
พยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

Number	words	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	<u>V</u> ibe	+1	+1	+1	3	1
2	<u>V</u> an	+1	+1	+1	3	1
3	<u>V</u> est	+1	+1	+1	3	1
4	<u>V</u> ery	+1	+1	+1	3	1
5	<u>V</u> isit	+1	+1	+1	3	1
6	<u>T</u> hese	+1	+1	+1	3	1
7	<u>T</u> hey	+1	+1	+1	3	1
8	<u>T</u> his	+1	+1	+1	3	1
9	<u>T</u> hat	+1	+1	+1	3	1
10	<u>T</u> hose	+1	+1	+1	3	1
11	<u>T</u> hink	+1	+1	+1	3	1
12	<u>T</u> hank	+1	+1	+1	3	1
13	<u>T</u> here	+1	+1	+1	3	1
14	<u>T</u> hin	+1	+1	+1	3	1
15	<u>T</u> hief	+1	+1	+1	3	1
16	<u>S</u> hake	+1	+1	+1	3	1
17	<u>S</u> hoe	+1	+1	+1	3	1
18	<u>S</u> hip	+1	+1	+1	3	1
19	<u>S</u> heep	+1	+1	+1	3	1
20	<u>s</u> how	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 16 (ต่อ)

Number	words	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
21	<u>C</u> heek	+1	+1	+1	3	1
22	<u>C</u> hin	+1	+1	+1	3	1
23	<u>C</u> heck	+1	+1	+1	3	1
24	<u>C</u> hest	+1	+1	+1	3	1
25	<u>C</u> hicken	+1	+1	+1	3	1
26	<u>J</u> ug	+1	+1	+1	3	1
27	<u>J</u> am	+1	+1	+1	3	1
28	<u>J</u> uice	+1	+1	+1	3	1
29	<u>J</u> une	+1	+1	+1	3	1
30	<u>J</u> agger	+1	+1	+1	3	1
31	<u>Z</u> oo	+1	+1	+1	3	1
32	<u>Z</u> one	+1	+1	+1	3	1
33	<u>Z</u> ebra	+1	+1	+1	3	1
34	<u>Z</u> ero	+1	+1	+1	3	1
35	<u>Z</u> ombie	+1	+1	+1	3	1
36	Attent <u>i</u> on	+1	+1	+1	3	1
37	Vacat <u>i</u> on	+1	+1	+1	3	1
38	Televis <u>i</u> on	+1	+1	+1	3	1
39	Conversat <u>i</u> on	+1	+1	+1	3	1
40	applicat <u>i</u> on	+1	+1	+1	3	1

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นายธนากร ทองนำ
วัน เดือน ปีเกิด	10 มิถุนายน 2527
สถานที่เกิด	อำเภอพนมดงรัก จังหวัดสุรินทร์
ประวัติการศึกษา	ครุศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ปีการศึกษา 2552
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนนางมณีวิทยา อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์
ตำแหน่ง	ครู

